ὑλικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς Σκωτίας εἶνε σήμερον τόσον στενῶς συνδεδεμένα μετὰ τῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Βορρᾶς τόσον εὐρέως μετέσχε τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἑνώσεως μετὰ τοῦ Νότου κατὰ τὴν περίοδον 200 ἐτῶν, ὥστε δὲν ἐγένετο μόνον ἀποδεκτὴ ἀπὸ μακροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐθεωρήθη γενικῶς ὡς ἀδιάλυτος καὶ μετὰ τῆς ἐντελοῦς συμφωνίας τῆς γλώσσης οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο τούτων στοιχείων τοῦ δεσπόζοντος ἔθνους.

Τὸ ἔθνος τοῦτο, ὡς ὅλη ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ φυλή, εἶνε ὡς γεγονὸς παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον, πεπροικισμένον δι' ἀχανοῦς ἀντιλήψεως καὶ τὸβμάλλον ἐξηρμένον διὰ τῆς σταθερότητος τῆς κατευθύνσεως ἥτις εἶνε ἐπιβεβλημένη εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς δραστηριότητός του καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας του. Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἐξετέλεσε τόσον γιγάντεια δημόσια ἔργα, κατεσκεύασε παρόμοια δίκτυα ὁδῶν, διωρύχων καὶ σιδηροδρόμων, ἐδημιούργησε καὶ ἐθηκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ γιγάντειον σύστημα κινητήρων (*moteurs*) καὶ μοχλῶν μηχανικῶν, ἐκάλυψε τὸν Ὠκεανὸν διὰ τοσούτων σκαφῶν, ἐπολλαπλασίασε τοσοῦτον τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις του, καὶ ἀπώκισε μακρὰν τόσον ἀχανεῖς ἐκτάσεις. Ἐν τῇ γεωργίᾳ, ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τῶν ὀρυχείων καὶ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἐν γένει οὐδαμοῦ εὗρεν ἐναμίλλους.

Δὲν ἔχει ἀκόμη τοὺς ἐφαμίλλους ὡς δύναμις παραγωγική. Ὡς πρὸς τὴν φιλολογικὴν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν δραστηριότητα διατελεῖ οὐχ ἧττον ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ.

Ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σφαίρᾳ τῶν ἐργασιῶν, τῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν ἐφευρέσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους αἱ τινες ἐφώτισαν καὶ ἀνεκαίνισαν τὸν σύγχρονον κόσμον, ἡ Ἀγγλία ἤρξατο διὰ τοῦ συγγραφέως του «*Novum Organum*» (Νέον ὄργανον) καὶ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι παρήγαγε, μετὰ τοῦ μεγάλου Νεύτωνος, τοῦ Λόκκε, τοῦ Βένταμ, τοῦ Ρικάρδο καὶ τοῦ Στούαρτ Μίλλ, δύο μεγάλους εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος οἵτι ὁ χημικὸς Ὥμφρεϋ Δαίβυ καὶ ὁ Ἰένερ, εἰς ὃν ὀφείλομεν τὴν δαμαλίδα, οἱ *Faraday*, οἱ *Lyell*, οἱ Δαρβῖνοι κ.λ.π. Ἡ Σκωτία οὐχ ἧττον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ὑπερήφανος, ὅτι ἐγένετο ἡ κοιτὶς τοῦ Ἄδαμ Σμὶθ, καὶ τοῦ *James Watt*, ὡς καὶ τῶν φιλοσόφων τῆς σκωτικῆς σχολῆς. Ἐν τῇ πλειάδι τῶν ἱστορικῶν τῆς Μ. Βρεττανίας, τρεῖς τῶν διασημοτέρων ὁ *David Hume*, Ρόβερττσων καὶ Μακώλαιϋ ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν. Ἡ Ἀγγλικὴ φιλολογία, μία τῶν τριῶν μεγαλειτέρων τῆς ἐποχῆς, σχεδὸν ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ τῆς Γαλλίας, δὲν ἔπαυσε νὰ βαίνῃ ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτῆς.

Μετὰ τοῦ αἰῶνος τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐνδοξοτάτην φάσιν, ἥτις ἄρχεται μετὰ τῆς μεγίστης δραματικῆς μεγαλοφυΐας πάντων τῶν αἰώνων, τοῦ ἀθανάτου Σαιξπήρου καὶ ἄγει πρὸς τὸν Μίλτωνα, τὸν πρῶτον τῶν συγχρόνων ἐπικῶν ποιητῶν. Ἔπειτα, μετὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 17ου αἰῶνος κατὰ τοῦ πουριτανισμοῦ σημειωθεῖσαν διὰ τοῦ *Hudibras* τοῦ *Butler*, δανείζεται ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ αἰσθήματος ἐν τῇ ποιήσει μετὰ τοῦ *Dryden*, *Pope* καὶ τοῦ σκώτου *Thomson*, ὡς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ τοῦ *Addison*.

Ταὐτοχρόνως γεννᾶται, μετὰ τοῦ Ἰρλανδοῦ σατυρικοῦ *Swift* καὶ μεγεθύνεται κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἡ χιουμοριστικὴ σχολή, ἀποβᾶσα μία τῶν κυριωτέρων δοξῶν τῆς χώρας. Φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῆς μετὰ τῆς πυρώδους ποιητικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βύρωνος. Ἡ παρακμὴ τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου, πολὺ ὀλίγον ἐνθαρρυνομένου ὑπὸ τοῦ [illegible] κοινοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σεριδὰν εἶναι πλήρης, ὡς ἀντισήκωμα ἡ ρητορικὴ μεγαλοφυΐα τῶν Πὶτ καὶ Φόξ, τῶν Σεριδὰν καὶ Βεῦρκε, τῶν Κάννιγκ καὶ *Brougham* πάντων μορφωθέντων ἐν τῇ κονίστρᾳ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀγώνων οὐκ ὀλίγον συνεβάλοντο εἰς τὸ γίγητρον τῶν βρεττανικῶν βουλῶν. Ὡς πρὸς τὴν κυρίως φιλολογικὴν δραστηριότητα, φέρεται αὕτη μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν μυθιστορίαν, τὴν μορφὴν συνθέσεως, ἥτις ἐναρμονίζεται κάλλιον πρὸς τὰ ἤθη τῆς χώρας, καὶ ἐκαλλιεργήθη μετὰ τῆς μεγίστης ἐπιτυχίας εἰς πάντα τὰ εἴδη, ἐξ ὧν πολλὰ ἐδημιούργησαν αὐτοὶ οὗτοι.

Τὸ ἀσθενέστερον ἀπομεῖναν μέρος ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ βρεττανικοῦ πνεύματος εἶνε τὸ αἴσθημα τῆς τέχνης. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία, παρὰ τὴν δύναμιν, τὰς ἐπαίνετὰς καὶ ἐπιμόνους προσπαθείας ὅπως ἀναπληρώσωσιν ὅ,τι ἐλλείπει καὶ τὰς πραγματικὰς προόδους, ὑστερεῖ ἀκόμη πολὺ τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας εἰς τοὺς κλάδους ὅπου ἡ καλαισθησία ἐπάγεται τὴν τελείωσιν.

Ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικήν, εἶναι ἀληθές, ἡ Ἀγγλία κέκτηται ὡσαύτως ἀριστουργήματα τῆς γοτθικῆς τέχνης τῶν χρόνων τῶν Πλανταγενετῶν καὶ ὡραῖα μνημεῖα ἄτινα φέρουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοφόρου *Wren*. Αἱ μεγαλειώδεις ἀληθῶς οἰκοδομαὶ τῶν χρόνων ἡμῶν αἵτινες ἐξεγείρουσι τὸν θαυμασμὸν ἐπὶ τῆς βρεττανικῆς γῆς, εἶναι, ἐν γένει θαύματα μᾶλλον τῆς τέχνης μηχανικῶν ἢ ἀρχιτεκτονικὰ θαυμάσια. Ἡ γλυπτικὴ εἶναι ἡ πτωχίστερον ἀντιπροσωπευομένη. Ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἡ Ἀγγλία ἔσχεν ἕνα καλλιτέχνην διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν συνθέσεών του, τὸν *Hogarth*, τοὺς εἰκονογράφους *Reynolds* καὶ *Lawrence*, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τὸν *Landseer*. Διέπρεψε πάντοτε εἰς τὴν χαλυβογραφίαν, εἰς τὸ σχέδιον τῶν συγγραφικῶν εἰκονογραφιῶν καὶ τὴν κοσμηματογραφίαν.

Περὶ τῆς μουσικῆς τόσον ὀλίγα ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ὥστε ὁ *Balf* εἶναι σχεδὸν ὁ μόνος ἄγγλος συνθέτης μετά τινος φήμης, ὃν δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

ΣΦΑΛΕΡΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

ΤΟΥ Κου Ι. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

(Πρώην βουλευτοῦ καὶ δικηγόρου).

Γ'.

—Ἡ μοιραία χρεωκοπία τῆς Ἑλλάδος.—Ἀσυνείδητος σπατάλη τῆς Γαλλικῆς μηχανικῆς ἀποστολῆς καὶ κακοπιστία τῶν ξένων ἐργολαβικῶν ἑταιρειῶν.—Ἀδιάλλακτος ἐχθρότης τοῦ Κάϊζερ κατὰ τῆς Ἑλλάδος.—Ἡ ἀπομόνωσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1897.—Δεξιὰ καὶ τεμπὲ διαχείρισις οἰκονομική.—Ὑστέρησις τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.—Ἡ ἀναβίωσις τοῦ Βασιλέως Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου.

Ὁ διευθυντὴς ἄλλοτε τῆς Ροβερτείου Σχολῆς ἐν Κ)πόλει Δρ. *G. Washburn* ἔγραφε σὺν ἄλλοις εἰς Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα τῷ 1891 καὶ περὶ Ἑλλάδος τὰ ἑξῆς:

«Ἐκ τῶν νέων κρατῶν τῆς Ἀνατολῆς ἡ Ἑλλάς, τὸ ἀρχαιότερον ἐξ αὐτῶν διατελεῖ ἤδη ἐν δυσχερεστάτῃ θέσει. Ὑπέστη πολλὰ ἐκ Ρωσικῶν ραδιουργιῶν ὁ δὲ λαός της εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ ὑπολαμβάνῃ τὰς ἐλπίδας ὡς πραγματικότητας καὶ νὰ ὑπερεκτιμᾷ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

α Ἡ χώρα κινδυνεύει τόρα ἐντελῶς νὰ χρεωκοπήσῃ, διότι ἐδαπάνησε χρήματα πολὺ ἐσπευσμένως εἰς ἐσωτερικὰς βελτιώσεις καὶ προπάντων ἐδαπάνησεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς πολεμικὰς παρασκευὰς καὶ πρὸς καταρτισμὸν ἰσχυροῦ στόλου. . . . . »

Ὁ γράφας ταῦτα φαίνεται φιλοβούλγαρος, ἐντούτοις ἐμάντευσεν ἀσφαλῶς τὴν ἀπὸ τῶν δανείων τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη μοιραίαν χρεωκοπίαν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀτυχίαν αὐτὸς οὗτος νὰ εἴπῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τῷ 1893: «Δυστυχῶς ἐπτωχεύσαμεν».

Ἔχομεν πολλὰ νὰ εἴπωμεν ἐκ προσωπικῆς ἀντιλήψεως διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον σπατάλην τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων ἔργων καὶ τὴν κακοπιστίαν τῶν ξένων ἐργολαβικῶν ἑταιρειῶν, ἀρκούμεθα δὲ νὰ ὑπομνήσωμεν τὸν ὀδοντωτὸν σιδηρόδρομον Διακοφτοῦ—Καλαβρύτων, ὅστις εἶνε ὡραῖον μὲν ἔργον μηχανικόν, ἀλλὰ στοιχίσαν εἰς τὸ κράτος τρία ὅλα ἑκατομμύρια δραχμῶν ἀντὶ τῶν προϋπολογισθεισῶν 800,000, χωρὶς οὐδεμίαν λόγου ἄξιαν ὑπηρεσίαν οἰκονομικὴν νὰ παρέχῃ εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς τὸ Κράτος. Ἡ οἰκονομικὴ αὕτη ἀποτυχία τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη συνεπηγάγετο κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀπομάκρυσίν του, χωρὶς νὰ δικαιώμεθα νὰ καταδικάζωμεν τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ διὰ τοῦτο.

Ἡ μοιραία ἐκείνη χρεωκοπία ἀναγκαίαν καὶ ἀναπόδραστον ἔσχε συνέπειαν τὴν περιστολὴν τῶν δαπανῶν πασῶν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, προὐκάλεσε δὲ τὴν μῆνιν τῶν Γερμανοεβραίων Τραπεζιτῶν καὶ τοῦ Κάϊζερ. Διαδεξάμενος τὸν Τρικούπην ὁ ἀοίδιμος Δηλιγιάνης διεχειρίσθη τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους δεξιώτατα καὶ κατήρτισε σχέδιον συμβιβασμοῦ δικαιοτάτου, διότι ἀπὸ τοῦ τοκογλυφικοῦ τοκοχρεωλυσίου τῶν δανείων 4—5% ὑπεβίβασε τοῦτο εἰς τὸ ἥμισυ, ὅσον ἤτο εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγορὰς, καὶ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἀποταμιεύσῃ ἐντὸς 2—3 ἐτῶν ὑπὲρ τὰ 19 ἑκατομ. δραχμῶν, καὶ ὁ συμβιβασμὸς θὰ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν δανειστῶν, διότι οὐδὲν ἐκ τούτου πράγματι ἐζημιοῦντο οἱ δανεισταί, ἂν μὴ ἐπήρχετο ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1897.

Τὸν ἀτυχῆ τοῦτον πόλεμον μετεχειρίζεται ὁ κ. Κ. ἵνα ὑβρίσῃ τοὺς Ἕλληνας πολιτικοὺς ὡς φαυλοκράτας καὶ τὴν δυναστείαν, καὶ μάλιστα τὸν Διάδοχον καὶ στρατάρχην τοῦ ἡττηθέντος Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Τὸ Πανελλήνιον ἠσθάνθη μεγάλην ὀδύνην ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐκείνῃ συμφορᾷ καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅλου κατηράσθημεν καὶ δυναστείας καὶ Διαδόχου καὶ κυβερνητῶν ἐν τῇ ὀξύτητι τῆς ὀδύνης. Ἐντούτοις ὁ χρόνος ἤμβλυνε τὴν ἐθνικὴν ὀδύνην καὶ ἡ φυσιολογικὴ μελέτη τῶν γεγονότων καὶ τῶν αἰτιῶν καὶ ἀφορμῶν αὐτῶν ὑπαγορεύουσι τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν συγγνώμην. Κράτες ἐν χρεωκοπίᾳ διατελοῦν δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ διανοηθῇ περὶ στρατιωτικῆς ὀργανώσεως, ἡ δὲ προηγηθεῖσα Γαλλικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βοσσὲρ μὴ τυχοῦσα ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων μέσων, δι' ἔλλειψιν χρημάτων, πρὸς τὴν ἐπιδωκομένην ὀργάνωσιν ἐλάχιστα κατέλιπεν ἰσχὺν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ.

Μηδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ οἱ μεγαλείτεροι πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν εἶναι κύριοι τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἀπρόοπτοι καὶ ἀπρόβλεπτοι ἐνσκήπτουσιν ἀνατρέπουσαι σχέδια καὶ ὑπολογισμοὺς αὐτῶν, τοῦτο δὲ μάλιστα ἀληθεύει διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν, ὅπου τὰ πολιτικὰ καὶ ἐθνικὰ πράγματα διατελοῦσιν ἐν διηνεκεῖ ζυμώσει καὶ ταραχῇ. Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ συμβιβασμοῦ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑλλάδος ἔβαινον εἰς γοργὴν ἀνάρρωσιν καὶ ἀκμήν—ἐν φαυλοκρατίᾳ δὲ καὶ ὑπὸ φαυλοκράτας τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον—ὁπότε ἀδοκήτως ἐξερράγη νέα ἐπανάστασις ἐν Κρήτῃ, τὴν ὁποίαν προὐκάλεσαν τὴν φορὰν ταύτην οἱ Τουρκοκρῆτες δι' ἀλλεπαλλήλων φόνων κατὰ χριστιανῶν, καὶ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1897 ἐγένετο ἡ κυρπόλησις μεγάλου μέρους τῆς χριστιανικῆς συνοικίας ἐν Χανίοις, ἥτις ἤναψε καὶ τὴν ἐπαναστατικὴν πυρκαϊάν. Τὸ ἄγγελμα δὲ σφαγῆς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν Χανίοις προὐκάλεσε μέγιστον ἐρεθισμὸν ἐν Ἀθήναις, νέος δὲ Ἄγγλος ἱστορικὸς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην γράφει: «Καὶ ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων πολιτευτῶν δὲν θὰ ἤθελε δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ πλέον εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ὑποστῇ τοιαύτης ταπείνωσιν ἀπὸ τὴν φιλοπατρίαν νὰ καλύψῃ τὴν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν ἐξ 100 ἑκατομ., δανείζων αὐτὸς τὴν στοργικωτάτην Ἑλλάδα, δὲν θὰ περιήρχετο αὕτη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δανεισθῇ ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν εὐεργετίδων δυνάμεων ὑπὸ τὸν ὅρον ξενικοῦ ἐλέγχου καὶ πληρωμῆς τοῦ τοκοχρεωλυσίου εἰς ἀκέραιον.

Θὰ ἐγίνετο δεκτὸς ὁ ἐκπονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συμβιβασμός, δίκαιος ὅλως καὶ λογικός, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ταμεῖον θὰ ἐπραγματοποίει 12—15 ἑκατομμ. περισσεύματα ἐτησίως, ἐπαρκῆ δι' ὅλας τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

Ὁ Διάδοχος ἐγένετο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ θῦμα. Ἀνεχώρησε κρύφα ἐξ Ἀθηνῶν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀνοργανώτου καὶ εὐαρίθμου στρατοῦ, οὐχὶ ἵνα δδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον ἀλλ' ἵνα συγκρατήσῃ τὴν πολεμικὴν ὁρμὴν τῶν ἀνδρῶν.

Ἐν ἐκτενεῖ ὑπομνήματι ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ Διάδοχος κατέδειξε τὰ πραγματικὰ αἴτια τῆς ἥττης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἄτινα ἦσαν τόσον πειστικὰ καὶ ἰσχυρά, ὥστε ν' ἀνατεθῇ εἰς αὐτὸν πάλιν ἡ ἀρχηγία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν σαβαρὰν ἐκστρατείαν τοῦ 1912, ὅτε πληρέστατα ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀνεβίωσεν ἐν αὐτῷ ὁ Βασίλειος Β' ὁ Βουλγαροκτόνος κατὰ τὸν ἔνδοξον κατὰ Βουλγάρων πόλεμον τοῦ 1913.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΣΥΦΙΛΙΣ

Ἐπειδὴ ἐν φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερία» τῆς 13)26)10)18 ἀνέγνωσα διατριβήν τινα ἀναφερομένην εἰς τὴν θεραπείαν τῆς Συφιλίδος καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ παραδόξως ἢ μᾶλλον δυστυχῶς ἐκτίθενται ὑπὸ συναδέλφου μου, καὶ δὴ τιτλοφορουμένου ὡς Συφιλιδολόγου, γνῶμαι καὶ ἀντιλήψεις πεπαλαιωμέναι καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθεῖσαι ὡς ἀλυσιτελεῖς καὶ ἐλαττωματικαί, δι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἐκ καθήκοντος ἐπιστημονικοῦ ὅπως ἐπανέλθω καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ δι' ὀλίγων καταγράψω πάντα τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἁπλῶς καὶ μόνη ἡ δημοσίευσις ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν καὶ τραγικὴν παραφωνίαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως τὴν ὁποίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη κατά, τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη ἐσημείωσε.

Σπεύδω δὲ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι διὰ τῶν κάτωθι ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευομένων οὐδόλως προτίθεμαι νὰ θίξω ἢ νὰ μειώσω τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν ἀξιοτίμων συναδέλφων, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ὅπως ἄρω καὶ ἀπομακρύνω ἀμφιβολίας τινὰς αἵτινες φυσικῷ τῷ λόγῳ δυνατὸν νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοιούτων ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν γνωμῶν καὶ θεωριῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις χαίρω πολὺ διότι ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος συμφωνεῖ πλήρως μετ' ἐμοῦ παραδεχόμενος τὴν μικτὴν θεραπείαν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ὀφείλω νὰ ὑποδείξω ὅτι σφάλλει ὑπερβολικὰ ὑποβιβάζων τὴν ἐπὶ τῆς Συφιλίδος θεραπευτικὴν τοῦ 606 δύναμιν καὶ ἀξίαν. Ἐφ' ὅσον δ' ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος ἀκολουθῶν ὡς λέγει τὰς γνώμας σοβαρῶν τῆς ἑσπερίας ἀφροδισιολόγων!!, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ ὀνόματα περιέργως ἀποσιωπᾷ, τὰς δὲ γνώμας των ἀποφεύγει νὰ ἐκθέσῃ, παραδέχεται καὶ αὐτὸς ὡς φαινομενικὴν καὶ παροδικὴν τὴν ἐπὶ τῆς Συφιλίδος ἐπίδρασιν τοῦ 606, τότε ἐρωτῶ τὸν κύριον συνάδελφον τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλῃ τοὺς δυστυχεῖς συφιλιδικοὺς εἰς τὴν διὰ τοῦ φαρμάκου τούτου θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην του τὸ 606 οὐδεμίαν σοβαρὰν ἐπὶ τῆς νόσου κέκτηται ἐπίδρασιν. Ταῦτα λέγων καὶ ὑποστηρίζων ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος, δὲν νομίζει ὅτι φάσκει καὶ ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτόν;

Μὴ περιοριζόμενος, δὲ ὅπως ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος, εἰς λόγους μόνον οἵτινες ἄνευ σοβαρῶν ἐπιχειρημάτων παριστῶσι πομφόλυγας καὶ ἔπεα πτερόεντα, παραπέμπω τοὺς τυχὸν ἐν ἀμφιβολίᾳ εὑρισκομένους εἰς προηγούμενα ἐν τῷ «Κυπριακῷ Φύλακι» περὶ συφιλίδος δημοσιευθέντα ἄρθρα μου καὶ ἰδίως εἰς ὅσα εἰδικῶς περὶ 606 ἔγραψα, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκ τῶν γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων ἐπιφανῶν τῶν Ἀφροδισίων νοσημάτων θεραπευτῶν, τὰς ὁποίας οὗτοι ἐμόρφωσαν κατόπιν σοβαρῶν στατιστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν κλινικῶν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας καὶ ἐκτενῶς ἐκθέτω εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Κυπριακοῦ Φύλακος» τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1918, θὰ ἀποσκορακίσωσι τὰς ἀμφιβολίας των, θὰ σχηματίσωσιν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι τὸ 606 παριστᾷ σήμερον τὸ ἡρωϊκώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον κατὰ τῆς συφιλίδος θεραπευτικὸν μέσον, καὶ θὰ ἀντιληφθῶσι ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς Συφιλίδος θεραπευτικὰ τοῦ 606 ἀποτελέσματα εἶνε ἀναπέρβλητα καὶ ἀνέφικτα.

Πρὸς σαφεστέραν καὶ ἀναμφιβήτητον διαπίστωσιν τῶν περὶ τοῦ 606 γραφομένων μου, πλὴν τῶν ὅσων περὶ αὐτοῦ εἰς προηγούμενον ἄρθρον ἐδημοσίευσα, παραθέτω κάτωθι καὶ τὰς περὶ τοῦ φαρμάκου τούτου γνώμας τοῦ ἡμετέρου Φωτεινοῦ, καθηγητοῦ τῶν Ἀφροδισίων καὶ Δερματικῶν νόσων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομείου Ἀνδρέου Συγγροῦ, γνώμας τὰς ὁποίας δύναται πᾶς τις νὰ ἀνεύρῃ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ μοι Καθηγητοῦ τελευταίως ἐκδοθέντι συγγράμματι περὶ τῶν Ἀφροδισίων νόσων.

Ὁ ἡμέτερος Φωτεινὸς ἐν τῇ σελίδι 966 τοῦ συγγράμματός του ἀναφέρει τάδε:

«Τὰ ἐκ τῆς εὐρυτάτης ἐφαρμογῆς τοῦ 606 ἔν τε τῷ Νοσοκομείῳ Συγγροῦ καὶ τῷ ἐμῷ ἰατρείῳ ἀπορρέοντα συμπεράσματα τὰ βασιζόμενα ἐπὶ πενήκοντα καὶ πλέον χιλιάδων ἐνέσεων, ὧν τὰ πλεῖστα ἀνεκοίνωσα ἐν τῷ 7ῳ διεθνεῖ συνεδρίῳ τῆς Δερματολογίας καὶ Συφιλιδολογίας τῷ συνελθόντι ἐν Ρώμῃ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1912, δύνανται νὰ συνοψισθῶσιν ὡς ἑξῆς:

1ον) Τὸ φάρμακον τοῦ *Erlich* (606) εἶνε εἰδικώτατον κατὰ τῶν σπειροχαιτῶν καὶ ἰδίως κατὰ τῆς ὠχρᾶς σπειροχαίτης (μικρ. Συφιλ.).

2ον) Πᾶσαι αἱ ἀπὸ τοῦ δέρματος τῶν βλεννογόνων, τῶν ὀστῶν καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων συφιλιδικαὶ ἐκδηλώσεις, καθ' οἱονδήποτε τῆς νόσου στάδιον, ὑποχωροῦν καὶ ἐξαλείφονται πάντοτε εἰς τὴν διὰ τοῦ 606 θεραπείαν, καὶ πρὸ παντὸς πολλῷ ταχύτερον ἢ διὰ τοῦ ὑδραργύρου, ὅστις πολλάκις ἐπὶ πλείστων τῆς νόσου ἐκδηλώσεων οὐδεμίαν ἐξασκεῖ ἐπίδρασιν, καθιστῶν ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον τὴν τοῦ 606 ἀρωγὴν καὶ ἐπέμβασιν.

3ον) Διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῶν μεθόδων τῆς χρήσεως τοῦ 606, τὸ φάρμακον δὲν ἀντεδείκνυται, οὔτε ἀπαγορεύεται σήμερον, καὶ ὁσάκις ἀκόμη οἱ συφιλιδικοὶ πάσχουσιν ἅμα καὶ ἐξ ὀργανικῶν παθήσεων μὴ συφιλιδικῆς φύσεως, καρδίας, ἀορτῆς, νεφρῶν, ἐγκεφάλου, νωτιαίου μυελοῦ κτλ.

4ον) Ἡ συφιλὶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτρωθῇ διὰ μόνου τοῦ 606 καὶ δὴ ὁσάκις τοῦτο ἐφαρμοσθῇ ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου.

5ον) Ἡ εὐρεῖα ἐφαρμογὴ τοῦ 606 ἐλαττώνει ἀσφαλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν συφιλιδικῶν, διότι δεδομένου ὅτι θεραπεύῃ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς νόσου καὶ δὴ τὰς κατ' ἐξοχὴν μεταδοτικάς, πολλῷ ταχύτερον ἢ ὁ ὑδράργυρος, ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ κατ' ἀνάγκην θὰ ἐλαττωθῇ, ἐπομένως καὶ αἱ μολύνσεις.

6ον) Εἶνε ἐπιβεβλημένον σήμερον εἰς πάντα ἰατρὸν πρὸς τὸν συμφέρον οὐ μόνον αὐτοῦ τοῦ ἀρρώστου ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας νὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τοῦ *Ehrlich* (606) κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς νεωτέρας Ἐπιστήμης συνιστώμενον τρόπον.»

Ἐν δὲ τῇ σελίδι 941 τοῦ συγγράμματός του ὁ ἡμέτερος Φωτεινὸς τάδε φθέγγεται:

«Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ φάρμακον ἐνεργεῖ, οἱ πλεῖστοι τῶν εἰδικῶν παραδέχονται σήμερον ὅτι τοῦτο δρᾷ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῶν σπειροχαιτῶν (μικροβ. συφιλίδος) φονεῦον αὐτάς, τινὲς δὲ ὅτι καταστρέφει ἐμμέσως τὸ μικρόβιον τῆς νόσου διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν Λευκοκυττάρων.»

ὑλικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς Σκωτίας εἶνε σήμερον τόσον στενῶς συνδεδεμένα μετὰ τῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Βορρᾶς τόσον εὐρέως μετέσχε τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἑνώσεως μετὰ τοῦ Νότου κατὰ τὴν περίοδον 200 ἐτῶν, ὥστε δὲν ἐγένετο μόνον ἀποδεκτὴ ἀπὸ μακροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐθεωρήθη γενικῶς ὡς ἀδιάλυτος καὶ μετὰ τῆς ἐντελοῦς συμφωνίας τῆς γλώσσης οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο τούτων στοιχείων τοῦ δεσπόζοντος ἔθνους.

Τὸ ἔθνος τοῦτο, ὡς ὅλη ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ φυλή, εἶνε ὡς γεγονὸς παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον, πεπροικισμένον δι' ἀχανοῦς ἀντιλήψεως καὶ τὸβμάλλον ἐξηρμένον διὰ τῆς σταθερότητος τῆς κατευθύνσεως ἥτις εἶνε ἐπιβεβλημένη εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς δραστηριότητός του καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας του. Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἐξετέλεσε τόσον γιγάντεια δημόσια ἔργα, κατεσκεύασε παρόμοια δίκτυα ὁδῶν, διωρύχων καὶ σιδηροδρόμων, ἐδημιούργησε καὶ ἐθηκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ γιγάντειον σύστημα κινητήρων (*moteurs*) καὶ μοχλῶν μηχανικῶν, ἐκάλυψε τὸν Ὠκεανὸν διὰ τοσούτων σκαφῶν, ἐπολλαπλασίασε τοσοῦτον τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις του, καὶ ἀπώκισε μακρὰν τόσον ἀχανεῖς ἐκτάσεις. Ἐν τῇ γεωργίᾳ, ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τῶν ὀρυχείων καὶ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἐν γένει οὐδαμοῦ εὗρεν ἐναμίλλους.

Δὲν ἔχει ἀκόμη τοὺς ἐφαμίλλους ὡς δύναμις παραγωγική. Ὡς πρὸς τὴν φιλολογικὴν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν δραστηριότητα διατελεῖ οὐχ ἧττον ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ.

Ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σφαίρᾳ τῶν ἐργασιῶν, τῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν ἐφευρέσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους αἱ τινες ἐφώτισαν καὶ ἀνεκαίνισαν τὸν σύγχρονον κόσμον, ἡ Ἀγγλία ἤρξατο διὰ τοῦ συγγραφέως του «*Novum Organum*» (Νέον ὄργανον) καὶ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι παρήγαγε, μετὰ τοῦ μεγάλου Νεύτωνος, τοῦ Λόκκε, τοῦ Βένταμ, τοῦ Ρικάρδο καὶ τοῦ Στούαρτ Μίλλ, δύο μεγάλους εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος οἵτι ὁ χημικὸς Ὥμφρεϋ Δαίβυ καὶ ὁ Ἰένερ, εἰς ὃν ὀφείλομεν τὴν δαμαλίδα, οἱ *Faraday*, οἱ *Lyell*, οἱ Δαρβῖνοι κ.λ.π. Ἡ Σκωτία οὐχ ἧττον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ὑπερήφανος, ὅτι ἐγένετο ἡ κοιτὶς τοῦ Ἄδαμ Σμὶθ, καὶ τοῦ *James Watt*, ὡς καὶ τῶν φιλοσόφων τῆς σκωτικῆς σχολῆς. Ἐν τῇ πλειάδι τῶν ἱστορικῶν τῆς Μ. Βρεττανίας, τρεῖς τῶν διασημοτέρων ὁ *David Hume*, Ρόβερττσων καὶ Μακώλαιϋ ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν. Ἡ Ἀγγλικὴ φιλολογία, μία τῶν τριῶν μεγαλειτέρων τῆς ἐποχῆς, σχεδὸν ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ τῆς Γαλλίας, δὲν ἔπαυσε νὰ βαίνῃ ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτῆς.

Μετὰ τοῦ αἰῶνος τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐνδοξοτάτην φάσιν, ἥτις ἄρχεται μετὰ τῆς μεγίστης δραματικῆς μεγαλοφυΐας πάντων τῶν αἰώνων, τοῦ ἀθανάτου Σαιξπήρου καὶ ἄγει πρὸς τὸν Μίλτωνα, τὸν πρῶτον τῶν συγχρόνων ἐπικῶν ποιητῶν. Ἔπειτα, μετὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 17ου αἰῶνος κατὰ τοῦ πουριτανισμοῦ σημειωθεῖσαν διὰ τοῦ *Hudibras* τοῦ *Butler*, δανείζεται ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ αἰσθήματος ἐν τῇ ποιήσει μετὰ τοῦ *Dryden*, *Pope* καὶ τοῦ σκώτου *Thomson*, ὡς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ τοῦ *Addison*.

Ταὐτοχρόνως γεννᾶται, μετὰ τοῦ Ἰρλανδοῦ σατυρικοῦ *Swift* καὶ μεγεθύνεται κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἡ χιουμοριστικὴ σχολή, ἀποβᾶσα μία τῶν κυριωτέρων δοξῶν τῆς χώρας. Φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῆς μετὰ τῆς πυρώδους ποιητικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βύρωνος. Ἡ παρακμὴ τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου, πολὺ ὀλίγον ἐνθαρρυνομένου ὑπὸ τοῦ [illegible] κοινοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σεριδὰν εἶναι πλήρης, ὡς ἀντισήκωμα ἡ ρητορικὴ μεγαλοφυΐα τῶν Πὶτ καὶ Φόξ, τῶν Σεριδὰν καὶ Βεῦρκε, τῶν Κάννιγκ καὶ *Brougham* πάντων μορφωθέντων ἐν τῇ κονίστρᾳ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀγώνων οὐκ ὀλίγον συνεβάλοντο εἰς τὸ γίγητρον τῶν βρεττανικῶν βουλῶν. Ὡς πρὸς τὴν κυρίως φιλολογικὴν δραστηριότητα, φέρεται αὕτη μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν μυθιστορίαν, τὴν μορφὴν συνθέσεως, ἥτις ἐναρμονίζεται κάλλιον πρὸς τὰ ἤθη τῆς χώρας, καὶ ἐκαλλιεργήθη μετὰ τῆς μεγίστης ἐπιτυχίας εἰς πάντα τὰ εἴδη, ἐξ ὧν πολλὰ ἐδημιούργησαν αὐτοὶ οὗτοι.

Τὸ ἀσθενέστερον ἀπομεῖναν μέρος ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ βρεττανικοῦ πνεύματος εἶνε τὸ αἴσθημα τῆς τέχνης. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία, παρὰ τὴν δύναμιν, τὰς ἐπαίνετὰς καὶ ἐπιμόνους προσπαθείας ὅπως ἀναπληρώσωσιν ὅ,τι ἐλλείπει καὶ τὰς πραγματικὰς προόδους, ὑστερεῖ ἀκόμη πολὺ τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας εἰς τοὺς κλάδους ὅπου ἡ καλαισθησία ἐπάγεται τὴν τελείωσιν.

Ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικήν, εἶναι ἀληθές, ἡ Ἀγγλία κέκτηται ὡσαύτως ἀριστουργήματα τῆς γοτθικῆς τέχνης τῶν χρόνων τῶν Πλανταγενετῶν καὶ ὡραῖα μνημεῖα ἄτινα φέρουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοφόρου *Wren*. Αἱ μεγαλειώδεις ἀληθῶς οἰκοδομαὶ τῶν χρόνων ἡμῶν αἵτινες ἐξεγείρουσι τὸν θαυμασμὸν ἐπὶ τῆς βρεττανικῆς γῆς, εἶναι, ἐν γένει θαύματα μᾶλλον τῆς τέχνης μηχανικῶν ἢ ἀρχιτεκτονικὰ θαυμάσια. Ἡ γλυπτικὴ εἶναι ἡ πτωχίστερον ἀντιπροσωπευομένη. Ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἡ Ἀγγλία ἔσχεν ἕνα καλλιτέχνην διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν συνθέσεών του, τὸν *Hogarth*, τοὺς εἰκονογράφους *Reynolds* καὶ *Lawrence*, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τὸν *Landseer*. Διέπρεψε πάντοτε εἰς τὴν χαλυβογραφίαν, εἰς τὸ σχέδιον τῶν συγγραφικῶν εἰκονογραφιῶν καὶ τὴν κοσμηματογραφίαν.

Περὶ τῆς μουσικῆς τόσον ὀλίγα ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ὥστε ὁ *Balf* εἶναι σχεδὸν ὁ μόνος ἄγγλος συνθέτης μετά τινος φήμης, ὃν δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

ΣΦΑΛΕΡΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

ΤΟΥ Κου Ι. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

(Πρώην βουλευτοῦ καὶ δικηγόρου).

Γ'.

—Ἡ μοιραία χρεωκοπία τῆς Ἑλλάδος.—Ἀσυνείδητος σπατάλη τῆς Γαλλικῆς μηχανικῆς ἀποστολῆς καὶ κακοπιστία τῶν ξένων ἐργολαβικῶν ἑταιρειῶν.—Ἀδιάλλακτος ἐχθρότης τοῦ Κάϊζερ κατὰ τῆς Ἑλλάδος.—Ἡ ἀπομόνωσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1897.—Δεξιὰ καὶ τεμπὲ διαχείρισις οἰκονομική.—Ὑστέρησις τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.—Ἡ ἀναβίωσις τοῦ Βασιλέως Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου.

Ὁ διευθυντὴς ἄλλοτε τῆς Ροβερτείου Σχολῆς ἐν Κ)πόλει Δρ. *G. Washburn* ἔγραφε σὺν ἄλλοις εἰς Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα τῷ 1891 καὶ περὶ Ἑλλάδος τὰ ἑξῆς:

«Ἐκ τῶν νέων κρατῶν τῆς Ἀνατολῆς ἡ Ἑλλάς, τὸ ἀρχαιότερον ἐξ αὐτῶν διατελεῖ ἤδη ἐν δυσχερεστάτῃ θέσει. Ὑπέστη πολλὰ ἐκ Ρωσικῶν ραδιουργιῶν ὁ δὲ λαός της εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ ὑπολαμβάνῃ τὰς ἐλπίδας ὡς πραγματικότητας καὶ νὰ ὑπερεκτιμᾷ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

α Ἡ χώρα κινδυνεύει τόρα ἐντελῶς νὰ χρεωκοπήσῃ, διότι ἐδαπάνησε χρήματα πολὺ ἐσπευσμένως εἰς ἐσωτερικὰς βελτιώσεις καὶ προπάντων ἐδαπάνησεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς πολεμικὰς παρασκευὰς καὶ πρὸς καταρτισμὸν ἰσχυροῦ στόλου. . . . . »

Ὁ γράφας ταῦτα φαίνεται φιλοβούλγαρος, ἐντούτοις ἐμάντευσεν ἀσφαλῶς τὴν ἀπὸ τῶν δανείων τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη μοιραίαν χρεωκοπίαν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀτυχίαν αὐτὸς οὗτος νὰ εἴπῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τῷ 1893: «Δυστυχῶς ἐπτωχεύσαμεν».

Ἔχομεν πολλὰ νὰ εἴπωμεν ἐκ προσωπικῆς ἀντιλήψεως διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον σπατάλην τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων ἔργων καὶ τὴν κακοπιστίαν τῶν ξένων ἐργολαβικῶν ἑταιρειῶν, ἀρκούμεθα δὲ νὰ ὑπομνήσωμεν τὸν ὀδοντωτὸν σιδηρόδρομον Διακοφτοῦ—Καλαβρύτων, ὅστις εἶνε ὡραῖον μὲν ἔργον μηχανικόν, ἀλλὰ στοιχίσαν εἰς τὸ κράτος τρία ὅλα ἑκατομμύρια δραχμῶν ἀντὶ τῶν προϋπολογισθεισῶν 800,000, χωρὶς οὐδεμίαν λόγου ἄξιαν ὑπηρεσίαν οἰκονομικὴν νὰ παρέχῃ εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς τὸ Κράτος. Ἡ οἰκονομικὴ αὕτη ἀποτυχία τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη συνεπηγάγετο κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀπομάκρυσίν του, χωρὶς νὰ δικαιώμεθα νὰ καταδικάζωμεν τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ διὰ τοῦτο.

Ἡ μοιραία ἐκείνη χρεωκοπία ἀναγκαίαν καὶ ἀναπόδραστον ἔσχε συνέπειαν τὴν περιστολὴν τῶν δαπανῶν πασῶν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, προὐκάλεσε δὲ τὴν μῆνιν τῶν Γερμανοεβραίων Τραπεζιτῶν καὶ τοῦ Κάϊζερ. Διαδεξάμενος τὸν Τρικούπην ὁ ἀοίδιμος Δηλιγιάνης διεχειρίσθη τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους δεξιώτατα καὶ κατήρτισε σχέδιον συμβιβασμοῦ δικαιοτάτου, διότι ἀπὸ τοῦ τοκογλυφικοῦ τοκοχρεωλυσίου τῶν δανείων 4—5% ὑπεβίβασε τοῦτο εἰς τὸ ἥμισυ, ὅσον ἤτο εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγορὰς, καὶ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἀποταμιεύσῃ ἐντὸς 2—3 ἐτῶν ὑπὲρ τὰ 19 ἑκατομ. δραχμῶν, καὶ ὁ συμβιβασμὸς θὰ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν δανειστῶν, διότι οὐδὲν ἐκ τούτου πράγματι ἐζημιοῦντο οἱ δανεισταί, ἂν μὴ ἐπήρχετο ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1897.

Τὸν ἀτυχῆ τοῦτον πόλεμον μετεχειρίζεται ὁ κ. Κ. ἵνα ὑβρίσῃ τοὺς Ἕλληνας πολιτικοὺς ὡς φαυλοκράτας καὶ τὴν δυναστείαν, καὶ μάλιστα τὸν Διάδοχον καὶ στρατάρχην τοῦ ἡττηθέντος Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Τὸ Πανελλήνιον ἠσθάνθη μεγάλην ὀδύνην ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐκείνῃ συμφορᾷ καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅλου κατηράσθημεν καὶ δυναστείας καὶ Διαδόχου καὶ κυβερνητῶν ἐν τῇ ὀξύτητι τῆς ὀδύνης. Ἐντούτοις ὁ χρόνος ἤμβλυνε τὴν ἐθνικὴν ὀδύνην καὶ ἡ φυσιολογικὴ μελέτη τῶν γεγονότων καὶ τῶν αἰτιῶν καὶ ἀφορμῶν αὐτῶν ὑπαγορεύουσι τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν συγγνώμην. Κράτες ἐν χρεωκοπίᾳ διατελοῦν δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ διανοηθῇ περὶ στρατιωτικῆς ὀργανώσεως, ἡ δὲ προηγηθεῖσα Γαλλικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βοσσὲρ μὴ τυχοῦσα ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων μέσων, δι' ἔλλειψιν χρημάτων, πρὸς τὴν ἐπιδωκομένην ὀργάνωσιν ἐλάχιστα κατέλιπεν ἰσχὺν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ.

Μηδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ οἱ μεγαλείτεροι πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν εἶναι κύριοι τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἀπρόοπτοι καὶ ἀπρόβλεπτοι ἐνσκήπτουσιν ἀνατρέπουσαι σχέδια καὶ ὑπολογισμοὺς αὐτῶν, τοῦτο δὲ μάλιστα ἀληθεύει διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν, ὅπου τὰ πολιτικὰ καὶ ἐθνικὰ πράγματα διατελοῦσιν ἐν διηνεκεῖ ζυμώσει καὶ ταραχῇ. Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ συμβιβασμοῦ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑλλάδος ἔβαινον εἰς γοργὴν ἀνάρρωσιν καὶ ἀκμήν—ἐν φαυλοκρατίᾳ δὲ καὶ ὑπὸ φαυλοκράτας τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον—ὁπότε ἀδοκήτως ἐξερράγη νέα ἐπανάστασις ἐν Κρήτῃ, τὴν ὁποίαν προὐκάλεσαν τὴν φορὰν ταύτην οἱ Τουρκοκρῆτες δι' ἀλλεπαλλήλων φόνων κατὰ χριστιανῶν, καὶ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1897 ἐγένετο ἡ κυρπόλησις μεγάλου μέρους τῆς χριστιανικῆς συνοικίας ἐν Χανίοις, ἥτις ἤναψε καὶ τὴν ἐπαναστατικὴν πυρκαϊάν. Τὸ ἄγγελμα δὲ σφαγῆς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν Χανίοις προὐκάλεσε μέγιστον ἐρεθισμὸν ἐν Ἀθήναις, νέος δὲ Ἄγγλος ἱστορικὸς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην γράφει: «Καὶ ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων πολιτευτῶν δὲν θὰ ἤθελε δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ πλέον εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ὑποστῇ τοιαύτης ταπείνωσιν ἀπὸ τὴν φιλοπατρίαν νὰ καλύψῃ τὴν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν ἐξ 100 ἑκατομ., δανείζων αὐτὸς τὴν στοργικωτάτην Ἑλλάδα, δὲν θὰ περιήρχετο αὕτη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δανεισθῇ ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν εὐεργετίδων δυνάμεων ὑπὸ τὸν ὅρον ξενικοῦ ἐλέγχου καὶ πληρωμῆς τοῦ τοκοχρεωλυσίου εἰς ἀκέραιον.

Θὰ ἐγίνετο δεκτὸς ὁ ἐκπονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συμβιβασμός, δίκαιος ὅλως καὶ λογικός, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ταμεῖον θὰ ἐπραγματοποίει 12—15 ἑκατομμ. περισσεύματα ἐτησίως, ἐπαρκῆ δι' ὅλας τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

Ὁ Διάδοχος ἐγένετο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ θῦμα. Ἀνεχώρησε κρύφα ἐξ Ἀθηνῶν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀνοργανώτου καὶ εὐαρίθμου στρατοῦ, οὐχὶ ἵνα δδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον ἀλλ' ἵνα συγκρατήσῃ τὴν πολεμικὴν ὁρμὴν τῶν ἀνδρῶν.

Ἐν ἐκτενεῖ ὑπομνήματι ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ Διάδοχος κατέδειξε τὰ πραγματικὰ αἴτια τῆς ἥττης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἅτινα ἦσαν τόσον πειστικὰ καὶ ἰσχυρά, ὥστε ν' ἀνατεθῇ εἰς αὐτὸν πάλιν ἡ ἀρχηγία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν σοβαρὰν ἐκστρατείαν τοῦ 1912, ὅτε πληρέστατα ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀνεβίωσεν ἐν αὐτῷ ὁ Βασίλειος Β' ὁ Βουλγαροκτόνος κατὰ τὸν ἔνδοξον κατὰ Βουλγάρων πόλεμον τοῦ 1913.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΣΥΦΙΛΙΣ

Ἐπειδὴ ἐν φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερία» τῆς 13)26)10)18 ἀνέγνωσα διατριβήν τινα ἀναφερομένην εἰς τὴν θεραπείαν τῆς Συφιλίδος καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ παραδόξως ἢ μᾶλλον δυστυχῶς ἐκτίθενται ὑπὸ συναδέλφου μου, καὶ δὴ τιτλοφορουμένου ὡς Συφιλιδολόγου, γνῶμαι καὶ ἀντιλήψεις πεπαλαιωμέναι καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθεῖσαι ὡς ἀλυσιτελεῖς καὶ ἐλαττωματικαί, δι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἐκ καθήκοντος ἐπιστημονικοῦ ὅπως ἐπανέλθω καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ δι' ὀλίγων καταγράψω πάντα τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἁπλῶς καὶ μόνη ἡ δημοσίευσις ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν καὶ τραγικὴν παραφωνίαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως τὴν ὁποίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη κατά, τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη ἐσημείωσε.

Σπεύδω δὲ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι διὰ τῶν κάτωθι ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευομένων οὐδόλως προτίθεμαι νὰ θίξω ἢ νὰ μειώσω τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν ἀξιοτίμων συναδέλφων, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ὅπως ἄρω καὶ ἀπομακρύνω ἀμφιβολίας τινὰς αἵτινες φυσικῷ τῷ λόγῳ δυνατὸν νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοιούτων ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν γνωμῶν καὶ θεωριῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις χαίρω πολὺ διότι ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος συμφωνεῖ πλήρως μετ' ἐμοῦ παραδεχόμενος τὴν μικτὴν θεραπείαν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ὀφείλω νὰ ὑποδείξω ὅτι σφάλλει ὑπερβολικὰ ὑποβιβάζων τὴν ἐπὶ τῆς Συφιλίδος θεραπευτικὴν τοῦ 606 δύναμιν καὶ ἀξίαν. Ἐφ' ὅσον δ' ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος ἀκολουθῶν ὡς λέγει τὰς γνώμας σοβαρῶν τῆς ἑσπερίας ἀφροδισιολόγων!!, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ ὀνόματα περιέργως ἀποσιωπᾷ, τὰς δὲ γνώμας των ἀποφεύγει νὰ ἐκθέσῃ, παραδέχεται καὶ αὐτὸς ὡς φαινομενικὴν καὶ παροδικὴν τὴν ἐπὶ τῆς Συφιλίδος ἐπίδρασιν τοῦ 606, τότε ἐρωτῶ τὸν κύριον συνάδελφον τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλῃ τοὺς δυστυχεῖς συφιλιδικοὺς εἰς τὴν διὰ τοῦ φαρμάκου τούτου θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην του τὸ 606 οὐδεμίαν σοβαρὰν ἐπὶ τῆς νόσου κέκτηται ἐπίδρασιν. Ταῦτα λέγων καὶ ὑποστηρίζων ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος, δὲν νομίζει ὅτι φάσκει καὶ ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτόν;

Μὴ περιοριζόμενος, δὲ ὅπως ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος, εἰς λόγους μόνον οἵτινες ἄνευ σοβαρῶν ἐπιχειρημάτων παριστῶσι πομφόλυγας καὶ ἔπεα πτερόεντα, παραπέμπω τοὺς τυχὸν ἐν ἀμφιβολίᾳ εὑρισκομένους εἰς προηγούμενα ἐν τῷ «Κυπριακῷ Φύλακι» περὶ συφιλίδος δημοσιευθέντα ἄρθρα μου καὶ ἰδίως εἰς ὅσα εἰδικῶς περὶ 606 ἔγραψα, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκ τῶν γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων ἐπιφανῶν τῶν Ἀφροδισίων νοσημάτων θεραπευτῶν, τὰς ὁποίας οὗτοι ἐμόρφωσαν κατόπιν σοβαρῶν στατιστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν κλινικῶν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας καὶ ἐκτενῶς ἐκθέτω εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Κυπριακοῦ Φύλακος» τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1918, θὰ ἀποσκορακίσωσι τὰς ἀμφιβολίας των, θὰ σχηματίσωσιν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι τὸ 606 παριστᾷ σήμερον τὸ ἡρωϊκώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον κατὰ τῆς συφιλίδος θεραπευτικὸν μέσον, καὶ θὰ ἀντιληφθῶσι ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς Συφιλίδος θεραπευτικὰ τοῦ 606 ἀποτελέσματα εἶνε ἀναμφιβλητα καὶ ἀνεφικτα.

Πρὸς σαφεστέραν καὶ ἀναμφιβλήτητον διαπίστωσιν τῶν περὶ τοῦ 606 γραφομένων μου, πλὴν τῶν ὅσων περὶ αὐτοῦ εἰς προηγούμενον ἄρθρον ἐδημοσίευσα, παραθέτω κάτωθι καὶ τὰς περὶ τοῦ φαρμάκου τούτου γνώμας τοῦ ἡμετέρου Φωτεινοῦ, καθηγητοῦ τῶν Ἀφροδισίων καὶ Δερματικῶν νόσων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Διευθυντοῦ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομείου Ἀνδρέου Συγγροῦ, γνώμας τὰς ὁποίας δύναται πᾶς τις νὰ ἀνεύρῃ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ μοι Καθηγητοῦ τελευταίως ἐκδοθέντι συγγράμματι περὶ τῶν Ἀφροδισίων νόσων.

Ὁ ἡμέτερος Φωτεινὸς ἐν τῇ σελίδι 966 τοῦ συγγράμματός του ἀναφέρει τάδε:

«Τὰ ἐκ τῆς εὐρυτάτης ἐφαρμογῆς τοῦ 606 ἐν τε τῷ Νοσοκομείῳ Συγγροῦ καὶ τῷ ἐμῷ ἰατρείῳ ἀπορρέοντα συμπεράσματα τὰ βασιζόμενα ἐπὶ πενταήκοντα καὶ πλέον χιλιάδων ἐνέσεων, ὧν τὰ πλεῖστα ἀνεκοίνωσα ἐν τῷ 7ῳ διεθνεῖ συνεδρίῳ τῆς Δερματολογίας καὶ Συφιλιδολογίας τῷ συνελθόντι ἐν Ρώμῃ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1912, δύνανται νὰ συνοψισθῶσιν ὡς ἑξῆς:

1ον) Τὸ φάρμακον τοῦ *Erlich* (606) εἶνε εἰδικώτατον κατὰ τῶν σπειροχαιτῶν καὶ ἰδίως κατὰ τῆς ὠχρᾶς σπειροχαίτης (μικρ. Συφιλ.).

2ον) Πᾶσαι αἱ ἀπὸ τοῦ δέρματος τῶν βλεννογόνων, τῶν ὀστῶν καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων συφιλιδικαὶ ἐκδηλώσεις, καθ' οἱονδήποτε τῆς νόσου στάδιον, ὑποχωροῦν καὶ ἐξαλείφονται πάντοτε εἰς τὴν διὰ τοῦ 606 θεραπείαν, καὶ πρὸ παντὸς πολλῷ ταχύτερον ἢ διὰ τοῦ ὑδραργύρου, ὅστις πολλάκις ἐπὶ πλείστων τῆς νόσου ἐκδηλώσεων οὐδεμίαν ἐξασκεῖ ἐπίδρασιν, καθιστῶν ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον τὴν τοῦ 606 ἀρωγὴν καὶ ἐπέμβασιν.

3ον) Διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῶν μεθόδων τῆς χρήσεως τοῦ 606, τὸ φάρμακον δὲν ἀντεδείκνυται, οὔτε ἀπαγορεύεται σήμερον, καὶ ὁσάκις ἀκόμη οἱ συφιλιδικοὶ πάσχουσιν ἅμα καὶ ἐξ ὀργανικῶν παθήσεων μὴ συφιλιδικῆς φύσεως, καρδίας, ἀορτῆς, νεφρῶν, ἐγκεφάλου, νωτιαίου μυελοῦ κτλ.

4ον) Ἡ συφιλὶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτρωθῇ διὰ μόνου τοῦ 606 καὶ δὴ ὁσάκις τοῦτο ἐφαρμοσθῇ ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου.

5ον) Ἡ εὐρεῖα ἐφαρμογὴ τοῦ 606 ἐλαττώνει ἀσφαλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν συφιλιδικῶν, διότι δεδομένου ὅτι θεραπεύῃ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς νόσου καὶ δὴ τὰς κατ' ἐξοχὴν μεταδοτικάς, πολλῷ ταχύτερον ἢ ὁ ὑδράργυρος, ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ κατ' ἀνάγκην θὰ ἐλαττωθῇ, ἐπομένως καὶ αἱ μολύνσεις.

6ον) Εἶνε ἐπιβεβλημένον σήμερον εἰς πάντα ἰατρὸν πρὸς τὸν συμφέρον οὐ μόνον αὐτοῦ τοῦ ἀρρώστου ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας νὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τοῦ *Ehrlich* (606) κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς νεωτέρας Ἐπιστήμης συνιστώμενον τρόπον.»

Ἐν δὲ τῇ σελίδι 941 τοῦ συγγράμματός του ὁ ἡμέτερος Φωτεινὸς τάδε φθέγγεται:

«Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ φάρμακον ἐνεργεῖ, οἱ πλεῖστοι τῶν εἰδικῶν παραδέχονται σήμερον ὅτι τοῦτο δρᾷ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῶν σπειροχαιτῶν (μικροβ. συφιλίδος) φονεῦον αὐτάς, τινὲς δὲ ὅτι καταστρέφει ἐμμέσως τὸ μικρόβιον τῆς νόσου διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν Λευκοκυττάρων.»

Καὶ τέλος ἐκ τῆς σελίδος 968 τοῦ ἰδίου συγγράμματος ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς. «Ἔναντι τῶν ἐνδοιασμῶν τοὺς ὁποίους ἐλάχιστοι τῶν συγγραφέων καὶ δὴ Γάλλοι ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς συφιλίδος θεραπευτικὴν τοῦ 606 δύναμιν ἐκφράζουσι, προβάλλει ὡς ἀψευδὴς καὶ ἀκατακρίτως μάρτυς τὸ γεγονὸς τῶν ἀναμολύνσεων, τοῦτέστι αἱ περιπτώσεις τῶν ἀτόμων ἐκείνων ἅτινα ὑποβληθέντα εἰς τὴν διὰ τοῦ 606 θεραπείαν τελείως ἰάθησαν καὶ ἐκ νέου ὑπὸ τῆς νόσου ἐμολύνθησαν.

(ἀκολουθεῖ).

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἰατρός.

ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΩΦΕΛΙΜΟΝ

ὑπὸ

ΠΟΛ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΟΥ

Ὁ εὐπαίδευτος Ἕλλην δικαστὴς ἐν Ἀμμοχώστῳ κ. Πολ. Χριστόπουλος ἐξέδωκεν ἐν τεύχει διαφόρους ὁμιλίας του, αἵτινες, ὡς ἔχουσιν, ἀποτελοῦσιν ὡραίαν πνευματικὴν ἀνθοδέσμην ἀποπνέουσαι πάσαι ἄρωμα Ἑλληνικόν, διότι πασῶν τὰ θέματα εἶναι Ἑλληνικὰ εἴτε βάσιν ἔχουσι πάντοτε τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν καὶ ἠθικήν.

Τὸ λεκτικὸν αὐτῶν εἶναι ἐν ἁβρῷ ἀφτῷ καὶ ρευσύῃ καθαρευούσῃ Ἑλληνικῇ καὶ εἶναι τόσον ἐπαγωγὸν ὥστε λεληθότως διεξήλθομεν πάσας, καὶ ὅταν ἐφθάνομεν εἰς τὸ τέλος ἑκάστης τούτων ἠσθανόμεθα τὴν ἡδύτητα πνευματικῆς ὁρμῆς ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς οἱ φαγόντες εὔγεστον καὶ εὔχυμον ὀπώραν μετὰ εἶνου ἀνθοσίμου κατὰ τὸν εὐρανίσκον καὶ τὸν φάρυγγα.

Εἰλικρινῶς προτρέπομεν πάντας τοὺς γονεῖς νὰ προμηθεύσωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἀνὰ ἓν τεῦχος τῶν «λόγων καὶ Μελετῶν» τοῦ κ. Χριστοπούλου, καὶ τοὺς κ. κ. διευθυντὰς τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν σχολῶν νὰ συστήσωσι τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν εἰς τοὺς μαθητάς των, καὶ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ὠφεληθῶσιν οὐτοι μεγάλως.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Τελοῦντες ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀναπαυομένου ἀδελφοῦ καὶ θείου ἡμῶν

ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ

τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 28 Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Φανερωμένης κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτοῦ ἵνα ἑνώσωσι τὰς δεήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Λευκωσία, 23 Ὀκτωβρίου 1918.

Ἡ πενθοῦσα οἰκογένεια
Μ. Λουκαΐδου.
Κώνστ. Χατζηπέτρου.

Τελοῦντες τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀναπαυομένου υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ ἡμῶν

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΦΥΣΕΝΤΖΙΔΟΥ

ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Ἰωάννου χροσταντοῦντος τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν θείαν λειτουργείαν, παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτοῦ ἵνα ἑνώσωσι τὰς δεήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Ἡ πενθοῦσα οἰκογένεια
Μηλιᾶς «Φυσεντζίδου.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΤΣΙΦΛΙΚΙΟΥ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ ἐν τῷ χωρίῳ Κορμακίτῃ καὶ κατὰ τὴν τοποθεσίαν "Αγιος Ἐυσεφλίκεον περιλαμβάνον 1000 στρέμματα καλλιεργησίμου γῆς, πολυάριθμα καρποφόρα δένδρα, οἰκίαν καὶ ὕδατα διὰ πότισιν.

Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ μέχρι τῆς 12)25 Νοεμβρίου 1918. Ἡ κατακύρωσις γενήσεται πρὸς τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Διὰ πλειοτέρας πληροφορίας ὡς καὶ προσφορὰς ἀποταθήτωσαν οἱ βουλόμενοι πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην Αἰδ. Ἰωάννην Μ. Κυριλλῆν, ἐν Λευκωσίᾳ, ἐν τῇ Μαρωνιτικῇ Ἐκκλησίᾳ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ληλοῦμεν ὅτι αἱ συνήθεις ζητεῖαι διὰ διάφορα εὐαγῆ καθιδρύματα ἐν Κύπρῳ δὲν θὰ δοθῶσιν ἐφ' ἕτους ἐν Καρυᾷ, διότι ἡ κοινότης θὰ εἰσφέρῃ ὑπὲρ τοῦ νεοδμήτου αὐτῆς Ἱ. Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἐν Καρυᾷ τῇ 16 Ὀκτωβρ. 1918

Η ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΩ "ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ"

Συνεχίζων τὰς διαλέξεις αὐτοῦ ὁ κ. **Ν. Καταλᾶνος** τῇ π. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τούτῳ εἶπε περὶ τῆς κοσμοϊστορικῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς λύσεως τοῦ πολυθρυλήτου Ἀνατολ. ζητήματος. Βραχυτάτην συνοπτικὴν περίληψιν παρέχομεν ὧδε εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν :

«Ἐμάθομεν ἤδη ὅτι ὁ ὑποδουλωθεὶς Ἑλληνισμὸς μετὰ μακραίωνα καὶ ἡρωϊκωτάτην ἀντίστασιν οὐδέποτε διενοήθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ὑπόδουλος καὶ οὐδέποτε ἀπέκαμεν ἐπανιστάμενος κατὰ τῆς τουρκικῆς τυραννίας ὁσάκις καὶ ἐλάχισται παρείχοντο ἐλπίδες περὶ ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ, καίτοι μεθ' ἑκάστην ἐπανάστασιν ἐγκατελιμπάνετο ὑπὸ τῶν ἑσπερίων καλοθελητῶν του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ὠμῶν τυράννων αὐτοῦ.

Ἐξ ὅσων εἴπομεν μέχρι τοῦδε τροχάδην καὶ διὰ βραχυτάτων περὶ τῶν συνεχῶν ἐξεγέρσεων τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, συνάγομεν ὅτι δὲν ἐσκόπουν αὐταὶ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς μοίρας τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνόρθωσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας ἄνευ διακρίσεως φυλετικῆς, διότι ἐπεκράτει πάντοτε τὸ αἴσθημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, οἷον ἐπεκράτησε δι' ὅλης τῆς ὑπερχιλιετοῦς περιόδου τῆς Χριστιανικῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκρατορίας.

Τοῦτο οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας ἐταγγελλόμενοι ἑκάστοτε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, διότι οὐδέποτε εἰλικρινῶς διενοήθησαν τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἄρξωσιν αὐτοί, ἀντὶ τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλληνικῶν καὶ χριστιανικῶν ἐν γένει χωρῶν ἐν Ἀνατολῇ.

Τὴν εὐρυτάτην ταύτην ἀντίληψιν κατενόησεν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Αἰκατερίνη Β', ἥτις οὐ μόνον ἐπηγγείλατο εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἄλλους χριστιανικοὺς λαοὺς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Αὐτοκρατορίας ἀλλὰ καὶ δι-επραγματεύθη περὶ τούτου μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Ἰωσὴφ Β' πρὲς ὃν ἔγραφε ὑπὸ ἡμερομ. 10 Σεπτεμβρίου 1782.

« . . . ἐὰν αἱ ἐπιτυχίαι ἡμῶν ἐν τῷ τουρκικῷ πολέμῳ ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν ν' ἀπαλλάξωμεν τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ ἀχθροῦ τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος καὶ νὰ ἐκδιώξωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἐμ. Μεγαλειότης δὲν θὰ μοι δρυηθῇ τὴν συνδρομὴν Αὐτῆς πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἀρχαίας γραιακῆς μοναρχίας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς βαρβάρου Ὀθωμ. κυβερνήσεως, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον νὰ διατηρήσω τὴν μοναρχίαν ταύτην ὅλως ἀνεξάρτητον ἐμῆς, ἀναβιβάζουσα ἐπὶ τοῦ ἀναγερθησομένου θρόνου τὸν νεώτατον τῶν ἐγγόνων μου Μέγαν Δοῦκα Κωνσταντῖνον. . . . . .

«Σύνορα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους ἔσονται πρὸς τὴν Ρωσίαν ὁ Εὔξεινος, πρὸς τὴν Αὐστρίαν αἱ κτήσεις ἃς θὰ προσλάβῃ ἡ Ἐμ. Μεγαλειότης καὶ πρὸς τὴν Δακίαν ὁ Δούναβις. Αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους θὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀναγερθησομένου κράτους.»

Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1780 πρεσβεία ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων καὶ εὐπορωτέρων Ἑλλήνων τῶν ἐν Τεργέστῃ καὶ ἀλλοθι τῆς Ἑσπερίας Ἑλληνικῶν παροικιῶν, οἵτινες καὶ πολὺ ἀνήλωσαν χρυσίον ἐξ ἰδίων πρὸς πολεμικὰς παρασκευάς, μεταβᾶσα παρὰ τῇ Αὐτοκρατείρᾳ Αἰκατερίνῃ σὺν ἄλλοις ὑπέβαλε καὶ τάδε :

«Ὁ οὐρανὸς ἐφύλαξε τὴν ἡμετέραν ἀπολύτρωσιν πρὸς δόξαν τῆς σῆς Α. Μεγαλειότητος ὑπὸ τὴν αὐτῆς προστασίαν προσδοκῶμεν λυτρῶσαι τὴν αὐτοκρατορίαν ἡμῶν χρωμένην τὴν πατριαρχίαν καὶ ἱερὰν θρησκείαν καταφρονηθεῖσαν καὶ καταπατηθεῖσαν ἐκ τῶν βαρβάρων καὶ βεβήλων Ὀθωμανῶν. Προσδοκῶμεν σοι λυτρῶσαι τοὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμόνων ἀπογόνους τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ τούτων τῶν ἀγρίων ὑφ' ὃν στενάζει ἓν ἔθνος, οὗ τὸ πνεῦμα οὐκ ἀποσβέσθη, οὐδ' ὁ ἔρως πυρπολεῖ τῆς ἐλευθερίας· οὐκ ἐδυνήθησαν γὰρ αἱ σφῆραι ἄλυσοι τῶν βαρβάρων ἀποσβέννειν· ἔχει δὲ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ὄμμάτων τὴν οἰκόνα τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων τῶν αὐτοῦ προγόνων ἕως νῦν.

«Ναῦσον οὖν, Κυρία, διδόναι ἡμῖν τὸν σὸν Κωνσταντῖνον δι' ἀνακτα ἡμῶν, τοῦτον μόνον τὸ γένος ἔλεν ἡμῶν αἴτιαι δεόμενον (γένος γὰρ τῶν ἡμῶν αὐτοκρατόρων ἀποσβέσθη) καὶ ἔσται ὡς τοῦς πρεσβεύς αὐτοῦ».

Ὁ ἐνθεος ἀπόστολος τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας ὁ πυρφόρος προμηθεὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἐξεγέρσεως ὁ ἀθάνατος Φεραῖος Ῥήγας ἐξαγγέλλων τὸν νέον παιάνα ἐφάμιλλον πρὸς τὸν ἐν Σαλαμῖνι :

Ὡς πότε πολληκάρια νὰ ζοῦμε στὰ στενὰ
Μονάχοι σὰν λιοντάρια στὰις ῥάχαις στὰ βουνά,

δὲν προσκάλει ἐν Ἑλληνίδι φωνῇ τοὺς Ἕλληνας μόνον ἀλλ' ἅπαντας τοὺς ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν Ὀρθοδόξους Χριστιανικοὺς λαοὺς εἰς ἐλευθερίαν κοινὴν καὶ μετὰ τῆς κοινῆς πατρίδος τῆς ἀνεγερθησομένης Χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐπηρεασθῇ ἡ εὐρυτάτη περὶ τῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας ἀντίληψις του ὑπὸ τῆς συχνῆς καὶ στενῆς ἐπαφῆς του μετὰ τῶν ἑσπερίων καὶ τοῦ κλονοῦντος τὴν Εὐρώπην ἐθνικοῦ πνεύματος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Προσκαλεῖ εἰς τὸν κοινὸν ὑπὲρ κοινῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα πάντας τοὺς λαοὺς ἀπὸ τοῦ Ἴστρου μέχρι Ταινάρου ἐν ἀδελφικῇ ἑνότητι καὶ ἀγάπῃ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς κοινῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ περίδοξος ἁρματωλὸς τοῦ Ὀλύμπου ἐν συνελεύσει τῶν ἁρματωλῶν καὶ κλεφτῶν εἶχεν ἀποφασίσει τὴν νέαν κήρυξιν ἐπαναστάσεως διὰ τὴν 29 Μαΐου 1908. Τὴν ἀποφράδα ἐπέτειον τῆς ἁλώσεως τῆς Κ)πόλεως, καὶ ὅτε ὑπὸ προδοσίας ἠναγκάσθη νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπανάστασιν ὕψωσε τὴν σημαίαν ἐν ὀνόματι τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων.

Ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου παρέμεινε πάντοτε παρὰ τῷ Ὀρθοδόξῳ Χριστιανικῷ κόσμῳ ἡ μᾶλλον χαροποιὸς καὶ χαρμόσυνος ἑορτὴ ὡς συμβολίζουσα μάλιστα τὴν προσδοκωμένην τοῦ Γένους ἀνάστασιν καὶ οἱ ἁρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφτες εἰς τὰ λημέρια των καὶ οἱ ραγάδες ἐν τοῖς νησὶ ἢ ἐν τοῖς εἴκοις αὐτῶν προσφωνοῦντες τὸν χαρμόσυνον χαιρετισμὸν «Χριστὸς ἀνέστη» ὡς ἐπῳδὸν ἐπέλεγον **«καὶ τοῦ χρόνου στὴν Πόλι»**, ἐκεῖ δηλ. ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἁγ. Σοφίας νὰ λειτουργηθῶσι καὶ νὰ ψάλωσι πάλιν τὸν κάλλιστον ἐκκλησιαστικὸν παιάνα.

Τόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι εὐρυτάτην εἶχον ἀντίληψιν τῆς καθολικῆς ἐξεγέρσεως ὑπὲρ καθολικῆς καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν, ὥστε ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης δὲν κατῆλθεν εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀποβιβασθεὶς εἰς Μολδοβλαχίαν καὶ ἐν Ἰασίῳ, πρωτευούσῃ τῆς Μολδαυίας ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως

Ἐὰν ἐκεῖ ἡ ἐπανάστασις δὲν ηὐδοκίμησε, τοῦτο συνέβη διότι Βλάχοι καὶ Βούλγαροι ἐπεδοκίμαζον καὶ ἐπεκρότουν τὴν ἐπανάστασιν, ὡς ἰδίαν ἀπολύτρωσιν θεωροῦντες αὐτήν, καὶ τινες γενναῖοι Βλάχοι καὶ Βούλγαροι ἠγωνίσθησαν μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου, ἀλλ' οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι δὲν διετήρησαν τόσον ζωηρὰς τὰς μεγάλας παραδόσεις, καὶ εἶχον ἀποβάλει ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν πᾶν ἀρχεῖον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, ἐξοικειωθέντες πρὸς τὴν δουλείαν καὶ ἀγογγύστως κύπτοντες ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ τυράννου. Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν.

Ὁ ἐν Ῥέῳ πρέξενος τῆς Γαλλίας ἰδὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων τουρκικῶν πλοίων μετὰ τὴν ἧτταν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Λάμπρου Κατσόνη παρὰ τὴν Κάρπαθον συνεχάρη τὸν ἡρωϊκώτατον θαλασσομάχον ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἐπαίνους ἀπείρους ἀποδίδοὶς, καὶ συμπαραβάλλων τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐπονομάζων αὐτὸν ἄξιον ἀπόγονον τῶν προπατορικῶν ἑλληνικῶν ἡρώων.»

Γάλλος πλοίαρχος, γενόμενος θεατὴς ἑτέρας ναυμαχίας τοῦ Λάμπρου Κατσόνη μεταξὺ Κέας καὶ Μυκόνου πρὸς ἰσχυρὸν Τουρκικὸν στόλον ἔν ἐτρεψεν εἰς ἄτακτον φυγὴν ἔγραφε :

«Εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων εἰσέτι καὶ νῦν διασῴζουσι τὴν προπατορικὴν ἀρετὴν καὶ ἀνδρείαν. Ἡ παιδεία μόνον ἀπέλιπεν αὐτούς· ἂν ὅμως, Θεοῦ θέλοντος, ἐπιδώσωσιν εἰς αὐτήν, τότε ποῖος δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι καὶ οἱ ἀπόγονοι θέλουσι γίνει τοιοῦτοι, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ πρόγονοι.»

Ὁ γάλλος κόμης Τετίν, ἀνθυπολοχαγὸς γαλλικῆς φρεγάτας γενόμενος θεατὴς τῆς ἐλευθερίας ἀλλ' ἐνδέξου ἐπὶ τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν ναυμαχίας τοῦ Λάμπρου Κατσόνη πρὸς τὸν ἡγεμόνα Τουρκαλεγρινὸν στόλον παρὰ τὴν Ἄνδρον ἔγραφεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του τάδε :

«Ἐγὼ ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζω τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἠπατήθην νομίσας, ὅτι ἡ δουλεία ἀπεμακρύνασα ἀπ' αὐτῶν τὴν μάθησιν ἀπεμίκρυνε καὶ τὴν ἀνδρείαν· νῦν δὲ βλέπω, ὅτι ἡ ἀνδρεία οὐζεται καὶ τὴν σήμερον καθὼς καὶ τὸ πάλαι.»

Οἱ Ἑσπέριοι, ὡς εἴπομεν, ὁσάκις ἰδίους ἐπεδίωκον σκοποὺς ἐξήγειρον τοὺς Ἕλληνας, ἵνα ἐγκαταλίπωσιν αὐτοὺς ἔπειτα εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Τούρκων, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐμελέτησαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Τουρκοκρατουμένου Ἑλληνισμοῦ γνωρίζουσι κάλλιστα πόσον ἄσβετος περιεθάλπετο ἐν τῇ ψυχῇ του ὁ ἔρως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ πόσον ἀκμαῖον διετήρησε τὸ πολεμικὸν μένος του.

Τόσον στενὴ ἦτο ἡ ἀλληλεγγύη τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Μ. Ἀσίας μετὰ τῶν νήσων, ὥστε τὸ παρὰ τὸν Ἴστρον πλατάγημα τῆς ἐπαναστατικῆς σημαίας τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντου ἠλέκτρισε καὶ συνεκλόνησε πάσας τὰς ὑποτελεῖς χριστιανικὰς χώρας, ἀλλ' αἱ ἐπαναστατικαὶ φλόγες ὑψώθησαν αὐθαναμήκεις ἐκεῖ ὅπου ἐπεκράτει ἡ μεγάλη ἔνδοξος καὶ ἀθάνατος φυλή, ἥτις ἀπιδυθεῖσα εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, προκινδύνευε καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πάντων τῶν ὑποδούλων χριστιανικῶν λαῶν.

Μέγα ἀτύχημα διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ἐγένετο ὅτι ἐπῆλθεν αὕτη σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὰς ἐπαναστάσεις ἐν Πολωνίᾳ, ἐν Ἰσπανίᾳ ἐν Πορτογαλλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐξελείφθη ὡς ἔχουσα ἀφετηρίαν καὶ αὐτὴ τὰ ἀντιδυναστικὰ ἐλατήρια τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τοῦτο ἐπωφελήθη μεγάλως καὶ δεξιῶς ὁ ἀπαίσιος τῆς Αὐστρίας Καγκελλάριος Μέττερνιχ.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐντούτοις ἐπανάστασις ἦτο συνέχεια τοῦ τετρακοσιετοῦς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, οὐδ εἴχομεν οἱ Ἕλληνες ἀνάγκην ν' ἀναμένωμεν τὸ περὶ ἰσότητος, ἀδελφότητος καὶ ἐλευθερίας κήρυγμα τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως· διότι ἐλευθερία καὶ ἰσότης ἀπετέλεσαν τὴν σταθερὰν καὶ ἀσάλευτον ἀρχὴν πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, ἐνωρίτατα καταλυθεισῶν τῶν τυραννίδων, καὶ δι' ὅλης τῆς χριστιανικῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἡ ἀδελφότης μεταξὺ πάντων τῶν ἀποτελεσάντων αὐτὴν διαφορωτάτων φυλετικῶς χριστιανικῶν λαῶν ἀπετέλεσε ἐξέχον γνώρισμα αὐτῆς.

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἀπεσκόπει εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς ἐθν. μοναρχίας καὶ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως ἐνῷ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἀπεσκόπει εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐτείνει εἰς ἀνατροπὴν μιᾶς κατακτήσεως, καθ' ἧς μάτην ὁ ἄλλος χριστιανικὸς κόσμος ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ἐπεχείρησεν ἐπανειλημμένους πολέμους, καὶ ἐν τέλει μόνη καὶ ἀβοήθητος ἀνέλαβε τὸν μέγιστον ἀγῶνα ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ κατ' αὐτῆς ἐτάχθησαν Αὐστρία, Ρωσία, καὶ Πρωσσία, ὧν ἡ πρώτη καὶ διὰ τοῦ ἐπιτελείου αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ναυτικοῦ της ἐβοήθει τὴν Πόλην πρὸς συντριβὴν τῆς δικαιοτάτης καὶ εὐγενεστάτης ἐπαναστάσεως λαοῦ ἐνδεξοτάτου καὶ εὐγενεστάτου.

Ἐὰν καὶ σμικρᾶς μόνον βοηθείας ἐτύγχανεν ἡ Ἑλλην. Ἐπανάστασις κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, ἀσφαλῶς ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία θ' ἀνιδρύετο καὶ τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα θὰ ἐλύετο κατὰ τὸν ἄριστον καὶ δικαιότατον τρόπον.

Ἀτυχῶς οὐ μόνον δὲν ἐβοηθεῖτο ἡ ἐπανάστασις ἀλλὰ καὶ ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου Χριστιανισμοῦ, καὶ ὅταν μετὰ ἑπταετῆ ἀγῶνα οἱ Ἕλληνες πρὸς μίαν τῶν μεγαλειτέρων τοῦ αἰῶνος στρατιωτικῶν δυνάμεων ἔπεσον εἰς γόνατα αἱμόφυρτοι, παρεσχέθη βοήθεια εἰς αὐτοὺς ἀμφίβολος, ἵνα ἐλευθερωθῇ μικρὰ μόνον γωνία, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ μεγάλη Ἑλλάς, ὁμόδοξος τῇ Ρωσίᾳ, καὶ ὄργανον αὐτῆς, ὡς μωρῶς ἡ κακοβούλως ἐφρόνουν τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια.

Ὁ Δοῦξ τοῦ Βρολῆ (*Duc de Broglie*) ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας κατὰ Μάϊον τοῦ 1833 ἀγορεύων ἐν τῇ βουλῇ ὑπὲρ τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἠγγυημένου δανείου 60 ἑκατομ. εἶπεν:

«Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ὁ πρῶτος διαμελισμὸς τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους!»

Ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἀπεσπάσθησαν τοῦ Ὀθωμ. Κράτους πάντα τὰ χριστιανικὰ φύλλα καὶ ἀπομένουσιν ἔτι ὑπ' αὐτὸ Ἕλληνες καὶ Ἀρμένιοι καὶ ἂν ἐπίκειται ὁ τελικὸς διαμελισμὸς αὐτοῦ δίκαιον εἶνε ν' ἀποσπασθῶσιν ἀμφότερα τὰ χριστιανικὰ ταῦτα ἔθνη, διὰ τῆς παγκοσμιοθύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἀρμενίας δύο κράτη ἅτινα πάντοτε ἠγωνίσθησαν παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων κατὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κατακλυσμοῦ.

ΣΤΕΝΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

Ἀναδημοσιεύομεν ὧδε δηλώσεις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς κρατούσης ἐξουσίας ἐν Ἑλλάδι ὑπουργοῦ κ. Πολίτου περὶ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἵνα προκαλέσωμεν σύντονον τὴν προσοχὴν τοῦ Παγκυπρίου Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ.

Ὁ κ. Πολίτης φέρεται εἰπὼν πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς Γαλλοφώνου ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδος «Γαλλελληνικὰ Χρονικὰ» τοιάδε :

«Διαβλέπω τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἐξελισσόμενον μὲ τὰς ἀρίστας τῶν προβλέψεων. Εἴχομεν νὰ ὑπερνικήσωμεν δύο προσκόμματα. Τὰς ἐσωτερικὰς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς δυσχερείας. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κατεκτήσαμεν τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁ ἀπελευθερωτικὸς πόλεμος ἐν διεξηγάγομεν ἐφ' ἀπολήξῃ εἰς τὴν **ὁριστικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ**. Θὰ ὑπομένωμεν βεβαίως μεγάλην ἀπογοήτευσιν, ἐὰν τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης δὲν ἐπεκύρου τὰ ἰδεώδη μας, ἐὰν σημαντικὰ τμήματα τῆς Ἑλλάδος εὑρισκόμενα ἤδη ὑπὸ ξενικὸν ζυγὸν δὲν ἀπηλευθεροῦντο. Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν γένεσίν της ἐπεβαρύνθη διὰ ὑποθηκῶν. Καὶ ἀναφέρω ἐν προκειμένῳ πάντα τὰ ζητήματα, ἅτινα ἡ Εὐρωπαϊκὴ διπλωματία δὲν ἠθέλησε νὰ λύσῃ καὶ ὧν ἡ ἐπίλυσις, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φιλοτιμίας, ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῶν ἀνειλημμένων εὐθυνῶν ἐναντι τῶν δουλευομένων ἀδελφῶν, ἐκυριάρχησεν, οὐτωσειπεῖν, τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους.

Τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ὑποθηκῶν τούτων θὰ ζητήσωμεν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς εἰρήνης, ὅπως ἡ Ἤπειρος, ἡ Μακεδονία, ἡ Θράκη, αἱ Νῆσοι αἱ χῶραι τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, συνηθῶσι ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐλευθέρως, ἐν πλήρει ἐπικοινωνίᾳ σκέψεων μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καὶ ἐν ἑνότητι πολιτικοῦ καθεστῶτος, πρὸς ἣν τείνουσιν ἀπὸ τοσούτων αἰώνων αἱ προσπάθειαι τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων.

Δὲν διαγράφω τὸν Πανελληνισμὸν ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον μορφὴν προσαρτήσεων. Μεταξὺ τῆς ῥιζικῆς ταύτης λύσεως καὶ τῆς ὑφισταμένης σήμερον ἐμπραγμάτου καταστάσεως διάμεσοι λύσεις, ὡς ἡ αὐτονομία χωρῶν τινῶν ἢ καθεστὼς μετ' ἐγγυήσεων ἄλλων χωρῶν. Πάντως ὑπάρχει ἓν «ἐλάχιστον» ἀξιώσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασιζόμεθα ἤτοι τοῦτο : ὅπ

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

Ο ΚΑΙΡΟΣ

Τὴν π. Κυριακὴν καὶ Δευτέραν ἐνέσκηψαν καταιγίδες εἰς διάφορα μέρη τῆς Νήσου μετὰ χειμαρρωδῶν βροχῶν, αἵτινες ἐπλημμύρησαν τοὺς χειμάρρους καὶ ποταμοὺς καὶ παρεσύρθησαν γέφυραι, δένδρα καὶ ζῷα, δὲν ἀναφέρονται δὲ εὐτυχῶς ἀπώλειαι ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Ἐν Ἁγ. Βαρβάρᾳ τῇ προπαρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπέσκηψαν δύο κεραυνοὶ ἐπενεγκόντες μόνον βλάβας εἰς οἰκίας καὶ προξενήσαντες τὸν φόνον κτήνους τινός.

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τὸ Γεωργ. Τμῆμα ἐν καιρῷ ἐξέδωκε γνωστοποίησιν ὅτι πρόκειται κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ ν' ἀπονεμηθῶσι βραβεῖα διὰ σιτηρὰ ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ ὁσπριώδη, διὰ φυτείας κερατιῶν, ἐλαιῶν, ἀμυγδαλῶν καὶ ἀμπέλων, διὰ λαχανοκήπους, καὶ νέας φυτείας ὀπωροφόρων, κτηνοτροφικῶν φυτῶν καὶ διατήρησιν τῆς κόπρου.

Τὰ βραβεῖα ποικίλλουν ἀπὸ 1—3 λιρῶν, πρόκειται δὲ περὶ τῶν Ἐπαρχιῶν Λάρνακος καὶ Λεμεσοῦ.

ΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Κατὰ τὰς ἐν Λευκωσίᾳ καὶ ἐν Βαρωσίοις τελεσθείσας πανηγύρεις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἐγένετο ἐξέτις ἐξαιρετικὴ προσκυνητῶν συρροὴ καὶ αἱ χρηματικαὶ εἰσφοραὶ τούτων εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς ὑπερέβαλον τὰς τῶν προγενεστέρων ἐτῶν καθ' ἡμιόλιον.

Εἰς τὴν ἐν Λ. Βαρωσίοις πανήγυριν ἐγένοντο καὶ πολλαὶ πράξεις ἐμπορικαί.

ΚΤΗΝΩΔΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

Ἐν χωρίῳ τῆς Τηλυρίας Ἁγ. Ἰωάννῃ Σεμελάνου Μωαμεθανός τις ἀπεπειράθη βιασμὸν κατὰ ἀθωμανίδος ἐγγάμου καὶ ἀποκρουσθεὶς ἐξεμάνη καὶ ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα καὶ τὸ ἕτερον τῶν τέκνων της μόλις ἑξαετές, ἐπλήγωσε δὲ διὰ μαχαίρας τὸ ἕτερον μόλις τριετές.

Ὁ κτηνώδης κακοῦργος συνελήφθη καὶ προσαχθεὶς χθὲς εἰς τὸ Δικαστήριον ὡμολόγησε μετὰ κτηνώδους ἀπαθείας τὴν ἐνοχήν του.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΤΑΣ

Παραινοῦνται οἱ καπνοπαραγωγοὶ νὰ μὴ σπεύσωσιν εἰς τὴν πώλησιν τῶν καπνῶν των καθότι καταβάλλονται ἐνέργειαι διὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως θὰ προσδώσωσι κινησιν εἰς τὰς πράξεις ἐπὶ τῶν καπνῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέτρων τὰ σπουδικότερα εἶνε:

1) Εὐκολίαι περὶ τὴν ἐξαγωγὴν καπνῶν εἴτε ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν παραγωγῶν εἴτε πιρὰ ἐξαγωγέων ἐπὶ μικρᾷ προμηθείᾳ.

2) Ἵδρυσις τῇ πρωτοβουλίᾳ κεφαλαιούχων τῆς ἐπαρχίας Ἀμμοχώστου ἐν Βαρωσίοις συνεταιρικοῦ ἢ μετοχικοῦ καπνεργοστασίου.

Ὅσοι ἔχουσι πεποίθησιν εἰς τὴν ποιότητα τῶν καπνῶν των δύνανται νὰ βασίζωνται καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω δεδομένων καὶ πρὸς τοῦτο δέον νὰ ἔχωσι τὰ καπνά των ἐγκαίρως μπαλαρισμένα· ἡ εἰρήνη ἢ μᾶλλον ἡ ἀνακωχὴ ἐδημιουργήσε καὶ θὰ δημιουργήσῃ εἰσέτι συμφώνως πρὸς δεδομένα τὰ ὁποῖα ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἀγορ[illegible] καὶ ζητήσεως ἀχι ὄμως καὶ τοπους ἀμέσου παραγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς ἐξ οὗ συμπεραίνεται ἀσφαλὴς πώλησις τῶν καπνῶν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι εἰς ἱκανοποιητικὰς τιμάς.

Βαρώσια 1)11)918.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΡΟΣΣΙΔΗΣ
Δικηγόρος—γεωργός.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ. Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 28 Ὀκτωβρίου καὶ ὥρᾳ 3 μ.μ. εὐλογηθήσονται ἐν τῷ—Ἱ. Ναῷ τοῦ προαστείου Παλλουριωτίσσης οἱ γάμοι τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ἐν τῷ Παγκυπρίῳ κ. Ι. Γ. Ἰωαννίδου καὶ τῆς Δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Χρ. Στυλιανίδου.

—Τῇ προϊαρ Κυριακῇ ηὐλογήθησαν ἐν Λευκωσίᾳ οἱ γάμοι τοῦ προεδευτικοῦ καὶ δραστηρίου νέου κ. Νικολ. Γ. Συρίμη μετὰ τῆς καλλίστης δεσποινίδος Ἑλένης Γεωργίου καὶ τῇ προχθὲς Κυριακῇ ἐν Μόρφῳ οἱ γάμοι τοῦ ἀρίστου νέου φαρμακοποιοῦ κ. Εὐαγ. Ι. Τοφαρίδου καὶ τῆς σεμνῆς καὶ μορφωμένης δεσποινίδος Καλλιοθέας Ἰεροδίκου, τῆς ἐγκρίτου οἰκογενείας.

Εἰς ἀμφότερα τὰ εὐάρμοστα ζεύγη τῶν νεονύμφων εὐχόμεθα ὁλοψύχως πᾶσαν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν.

◆◆◆

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ εἰς Λάρνακα τῇ π. Παρασκευῇ καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κτηματολ. Γραφείου ὁ ἱκανώτατος ὑπάλληλος κ. Δ. Τσέπης, καὶ ἐπὶ τούτῳ συγχαίρομεν τὴν γείτονα πόλιν.

◆◆◆

ΕΚ ΠΟΡΤ—ΣΑΪΔ ἀνηγγέλθη πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι ἀφίκετο ἐκεῖ ὁ νέος Γυμνασιάρχης τοῦ Παγκυπρίου κ. Σπ. Δουκάκης, καὶ διὰ πρώτης εὐκαιρίας ἀναχωρεῖ διὰ Κύπρον.

◆◆◆

ΕΠΕΚΥΡΩΘΗ τὸ «Περὶ προστασίας γυναικῶν καὶ παρθένων» νομοσχέδιον, ψηφισθὲν κατὰ τὴν τελευταίαν νομοθετ. σύνοδον γενόμενον νόμος καὶ τεθέμενος ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 28 λήγοντος καὶ ὥρᾳ 4. μ. μ. ὁ Διευθυντὴς τῶν Ἀστικῶν Σχολῶν κ. **Χ. Μαραθεύτης** *θὰ εἴπῃ*

ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ

Λευκωσίᾳ 23 Ὀκτωβρίου 1918.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΔΙΑΛΥΣΕΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι πωλεῖται δι' ἐκουσίου πλειστηριασμοῦ οἰκία μετὰ ἰσογαίου καὶ ἀνωγείου κειμένη παραπλεύρως τοῦ καταστήματος τοῦ Ἀναγνωστηρίου «Ἀγάπη τοῦ Λαοῦ» κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πρόσοψιν αὐτοῦ.

Ἡ κατακύρωσις θὰ γένηται εἰς τὸν τελευταῖον πλειοδότην τὴν μεσημβρίαν τῆς δευτέρας Κυριακῆς τοῦ προσ. Νοεμβρίου. Ἡ ἐν λόγῳ οἰκία εἶναι ἐγγεγραμμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς κ. **Ἀναστασίας Κ. Φράγκου.**

Βαρώσια 15 8βρίου 1918.

Γιάγκος Δημητρίου.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ τὰ νερὰ Αὐγασίδας (2 νερὰ τρεχάτα δυνάμενα νὰ ποτίσωσι μέχρις 100 σκάλες) μὲ 300-500 σκάλες χωράφια δι' μίαν τετραετίαν.

Ὁ θέλων περισσοτέρας πληροφορίας ἂς ἀποταθῇ εἰς τὸν κ. **Ν. Λοΐζου** εἰς Κώμην Κεπίρ.

SUN
INSURANCE OFFICE
LONDON ESTABLISHED 1710
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ἀσφαλίζει ἐν Κύπρῳ σχεδὸν πᾶν εἶδος ἰδιοκτησίας εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῶν ἀσφαλίστρων.

Οἱ κατὰ τόπους Πράκτορες διευθετοῦσι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀσφαλιζομένων μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος.

Κεφάλαιον καὶ ἄλλα ποσὰ πληρωθέντα Λίρ 3,389,505.
Κεφάλαιον ἀξήτητον » 1,920,000
Σύνολον κεφάλαιον » 5,309,505

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν των ἢ ν' ἀνανεώσωσι τὰς ἀσφαλείας των παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἰς τὸ ἐν Λάρνακι Γραφεῖον μου ἢ εἰς τὸν ἐν Λευκωσίᾳ ἀντιπρόσωπόν μου κ. Σ. Κ. Σαββίδην.

Πράκτωρ ἐν Κύπρῳ
Κ. Σ. ΚΡΑΜΒΗΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΥ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

«Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύκλος καὶ χείλεος ἄκρου».

Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο γνωμικὸν ὑπαγορεύει ἄγρυπνον καὶ σύντονον πρόνοιαν καὶ ἐνέργειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοπουμένου καὶ μέχρι τοῦ ἐγγυτάτου τέρματος αὐτοῦ, τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ διὰ τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν ὁσονδήποτε καὶ ἂν ὦμεν αἰσιόδοξοι περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς καὶ παρὰ πᾶσαν ἔγκυρον περὶ ταύτης διαβεβαίωσιν. Θρύλοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δυσοίωνοι περὶ τῆς προσεχοῦς τύχης τῆς Νήσου ταύτης δὲν πρέπει νὰ παρορῶνται καὶ πᾶσα πρέπει νὰ γένηται πρόνοια πρὸς πρόληψιν παντὸς ἀπευκταίου, καὶ ἂν ἐλαχίστη περὶ τούτου ὑπῆρχε πιθανότης.

Ὅσα ἐγένοντο καὶ ἐν τῷ Νομοθετικῷ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς Κυπρ. ὑποθέσεως καὶ ὅσα μελετῶνται ὑπὸ τῶν κ. κ. βουλευτῶν προάγουσι καὶ ἐνισχύουσιν αὐτήν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραλειφθῇ καὶ οἱαδήποτε ἄλλη σύντονος καὶ ἐπιβλητικὴ ἐνέργεια πρὸς ἀποτελεσματικὴν καὶ ἀγαμφισβήτητον ἐξασφάλισιν αὐτῆς.

Πρέπει ν' ἀποβλέψωμεν πρὸς τὸ κρατοῦν σήμερον πνεῦμα καὶ τὰς διακηρυττομένας ἀπαιτήσεις καὶ ἀρχὰς τῶν ἰθυνόντων τὰς τύχας τῶνλαῶν καὶ συμφώνως πρὸς ταύτας νὰ θέσωμεν τήν τε Κυπριακὴν καὶ τὴν ὅλην ἐθνικὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν ἐνώπιον αὐτῶν.

Εἰς τῶν γενικῶς παραδεδεγμένων ὅρων τοῦ προέδρου Οὐίλσων εἶναι ἡ ἄρσις τῆς μυστικῆς καὶ ἀποκρύφου διπλωματίας, ὁ δὲ Ἀμερικανὸς γερουσιαστὴς κ. Λότζε, ἑρμηνεύων τὸν ὅρον τοῦτον εἶπεν ὅτι τὸ προσεχὲς συνέδριον τῆς εἰρήνης δὲν θὰ εἶναι τι παραπλήσιον πρὸς τὸ τῆς Βιέννης ἄλλοτε, περίκλειστον δηλονότι καὶ ἀπόκρυφον, ἀλλ' ἀναπεπταμένον καὶ προσιτὸν εἰς πάντας ὅσοι ἔχουσι νὰ ὑποβάλωσι καὶ διεκδικήσωσι τὰ δίκαιά των λαοί, ὡς τοιοῦτοι.

Ἡ ἐνέργεια ἡμῶν δύναται νὰ ἔχῃ δύο κατευθύνσεις, αἵτινες ἐν ἀνάγκῃ δύνανται καὶ νὰ ἑνωθῶσιν. Οἱ βουλευταὶ ὡς ἀντιπροσωπευτικὸν σῶμα νομίμως ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῶν κρατούντων νὰ ἐνεργήσωσιν ἡνωμένοι παρὰ τῇ ἐν Ἀγγλίᾳ Κεντρικῇ Κυβερνήσει προσάγοντες πάντα τὰ ἀδιαφιλονίκητα ἐπιχειρήματα καὶ διερμηνεύοντες τὴν ἀμετάθετον καὶ ἀκράδαντον θέλησιν τοῦ Κυπρ. λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

Παραλλήλως πρὸς τὴν νομοταγῆ ταύτην ἐνέργειαν, ὁ Κυπρ. λαὸς μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας καὶ τῶν ἄλλων ταγῶν αὐτοῦ θὰ προβῇ εἰς ἐνεργείας καὶ διαβήματα, ἅτινα ὑποδεικνύουσιν αἱ τορῶς καὶ ἐπισήμως διακηρυχθεῖσαι ἀρχαὶ ὑπὸ τῶν Συμμάχων ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας κῶν λαῶν.

Ἁπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῶν τελευταίων τηλεγραφικῶν εἰδήσεων διδάσκει ἡμᾶς περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἀνὰ τὸν Κεντρικὴν Εὐρώπην λαϊκὰ ἢ ἐθνικά, ὡς λέγονται συμβούλια καταλύουσι τὰς ξένας ἢ καὶ ὁμογενεῖς κυριάρχους ἐξουσίας καὶ προκηρύττουσι κατὰ ἐθνότητας τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν τέως ὑποτεταγμένων χωρῶν καὶ τῶν λαῶν αὐτῶν, ἀποτεινόμενα πρὸς τὸν μεγαν κηρυκα της τοιουτης, τὴν συνδιάσκεψιν ἐλευθερίας πάντων τῶν λαῶν, τὸν πρόεδρον Οὐίλσων, καὶ ἀξιοῦντα ἵνα αἱ δίκαιαι ἀξιώσεις αὐτῶν τεθῶσιν ἐνώπιον τοῦ προσεχοῦς Συνεδρίου τῆς εἰρήνης ἵνα τύχωσι τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ κυρώσεως αὐτοῦ.

Τοιαύτην τινὰ κατεύθυνσιν πρέπει νὰ προσλάβωσι καὶ αἱ ἡνωμέναι παρ' ἡμῖν νομοταγεῖς πάντοτε καὶ εὔτακτοι καὶ ἔννομοι ἐνέργειαι ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως τροποποιούμεναι συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας παρ' ἡμῖν πολιτικὰς συνθήκας.

Πρὸς τοῦτο εἶνε ἐπάναγκες ὅπως συνέλθῃ Παγκύπριος Συνέλευσις, περιλαμβάνουσα πάντας ὅσοι ἐκλήθησαν καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν τοιαύτην, νὰ ἐπεκταθῇ δὲ διὰ τὴν προσεχῆ Συνέλευσιν ἡ πρόσκλησις εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ τὸν διδασκαλικὸν κόσμον ὅλον.

Οἱ κατ' ἐπαρχίας δικηγόροι καὶ ἰατροὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες νὰ ἐκλέξωσιν ἀντιπροσώπους αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ κατ' ἐπαρχίας Διδασκαλικοὶ Σύνδεσμοι, καὶ πάντες οἱ οὕτω προταθησόμενοι ἀντιπρόσωποι νὰ συνέλθωσιν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν εἰς Γεν. Συνέλευσιν ἵνα διασκεφθῶσιν ἐκεῖ περὶ τοῦ ἀποτελεσματικωτέρου τρόπου ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς ὅλης ἐθνικῆς καὶ τῆς Κυπριακῆς ὑποθέσεως.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν Συνέλευσιν ταύτην θὰ ἐπικρατήσῃ ὡς καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν φιλόπατρις ὁμοφωνία καὶ θερμὴ πατριωτικὴ συνεργασία καὶ σύμπραξις πρὸς τελειωτικὴν διευθέτησιν τῆς ἱερωτάτης καὶ ἁγιωτάτης ὑποθέσεως.

Τὰ γεγονότα τὰ ἐπαγόμενα τὴν παγκόσμιον εἰρήνην χωροῦσι ραγδαίως μετὰ τὸν μακροχρόνιον καὶ φονικώτατον πόλεμον καὶ ὀφείλομεν, ὡς οἱ ἄλλοι ξενοκρατούμενοι λαοί, νὰ ἐπιλοβῶμεθα τοῦ Καιροῦ ἀπὸ τῆς κόμης ἔμπροσθεν. Πᾶσα βραδύτης ἀποτελεῖ κίνδυνον καὶ οἱ ἀρμόδιοι μεγάλην ὑπέχουσιν εὐθύνην.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Εἴκοσι καὶ τέσσαρες ὅροι τῆς παραδόσεως.

Ὁ Σὶρ Γεώργ. Καὶβ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων εἶπεν ὅτι ὁ στρατηγὸς Τάουνσεδ (ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν Κοὺτ-ἐλ ἀμάρα) ἠλευθερώθη πρό τινων ἡμερῶν ἵνα πληροφορήσῃ τὸν Βρεττανὸν ναύαρχον τὸν διοικοῦντα τὸν στόλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ὅτι ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἐζήτει ὅπως ἄρξωνται διαπραγματεύσεις ἀμέσους περὶ ἀνακωχῆς μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Συμμάχων. Ἐστάλη ἀπάντησις πρὸς τὴν Τουρκικὴν κυβέρνησιν ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὴ πλήρως διαπεπιστευμένον πληρεξούσιον πρὸς τὸν ἀντιναύαρχον Κάθορπ, ὅστις ἦτο ἐξουσιοδοτημένος νὰ πληροφορήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν ὅρων ὑφ' οὓς οἱ Σύμμαχοι θὰ ἐδέχοντο τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ νὰ ὑπογράψῃ ἀνακωχὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ἐξ ὀνόματος τῶν Συμμάχων.

Οἱ Τοῦρκοι πληρεξούσιοι ἀφίκοντο εἰς Μούδρον (τῆς Λήμνου) κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς π. ἑβδομάδος καὶ ὑπεγράφη ἡ ἀνακωχὴ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Κάθορπ τὴν νύκτα τῆς 17)30 Ὀκτωβρίου καὶ ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς μεταμεσημβρίαν τῆς 18)31 ἰδίου.

Οἱ ὅροι τῆς ἀνακωχῆς κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Τύπου ἐν Λονδίνῳ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Τὰ πρῶτα τρία ἄρθρα, καὶ τὸ 6ον 7ον καὶ 8ον προνοοῦσι περὶ τοῦ ἀνοίγματος τῶν Δαρδανελλίων, τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς ἐξόδου καὶ κυριότητος τῆς Μαύρης θαλάσσης, παράδοσιν τῶν Τουρκικῶν πολεμικῶν σκαφῶν, κατάληψιν πάντων τῶν στρατηγικῶν σημείων, εἴποτε ἡ κατάστασις θὰ ἦτο ἀπειλητικὴ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν Συμμάχων.

Τὸ τέταρτον ἄρθρον ὁρίζει ὅπως οἱ συμμαχικοὶ αἰχμάλωτοι καὶ οἱ περιωρισμένοι Ἀρμένιοι περισυλλεγῶσιν.

Ἡ Κωνσταντινούπολις νὰ παραδοθῇ ἄνευ ὅρων εἰς τοὺς Συμμάχους.

Κατὰ τὸ ἄρθρον πέμπτον, ἄμεσος ἀποστράτευσις πλὴν τῶν στρατευμάτων ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν συνόρων καὶ διατήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως. Ὁ ἀριθμὸς τούτων θὰ καθορισθῇ ὕστερον ὑπὸ τῶν Συμμάχων ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Τουρκικῆς-κυβερνήσεως.

Τὸ πέμπτον ἄρθρον ὁρίζει τὴν ὑπὸ τῶν Συμμάχων κατάληψιν τοῦ συστήματος τῶν σηράγγων ἐν τῷ Ταύρῳ.

Τὸ ἑνδέκατον ἄρθρον, τὴν ἀποχώρησιν τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τῆς βορειοδυτικῆς Περσίας, μέρος τῆς Ὑπερκαυκασίας διετάχθη ἤδη νὰ ἐκκενωθῇ καὶ ἡ ὑπολειπομένη θὰ ἐκκενωθῇ ἐὰν οἱ Σύμμαχοι ζητήσωσι τοῦτο μετὰ μελέτην τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

Κατὰ τὸ δωδέκατον ἄρθρον, νὰ παραδοθοῦν ὑπὸ τῶν Συμμαχικῶν ἐλέγχον οἱ τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ἀσυρμάτου καὶ καλωδίων, ἐξαιρουμένων τῶν τηλεγραφημάτων τῆς Τουρκικῆς κυβερνήσεως.

Κατὰ τὸ 15 ἄρθρον, Συμμαχικὸς ἔλεγχος τοῦ Βατοὺμ καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως Συμμαχικὴ κατάληψις τοῦ Βακοῦ.

Κατὰ τὸ 16ον ἄρθρον, παράδοσις τῶν φρουρῶν τῆς Χετζάζ, Ἀσσίρ, Ὑεμένης, Συρίας, Μεσοποταμίας, καὶ ἀποχώρησις τῶν στρατευμάτων ἐκ Κιλικίας, πλὴν τῶν ἀναγκαιούντων πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως.

Κατὰ τὸ 17ον ἄρθρον παράδοσις πάντων τῶν λιμένων ἐκεῖ.

Κατὰ τὸ 19ον ἄρθρον, πάντες οἱ Γερμανοὶ καὶ Αὐστριακοὶ ναυτικοί, στρατιωτικοὶ καὶ πολῖται νὰ καταλίπωσι τὴν Τουρκίαν ἐντὸς ἑνὸς μηνός· οἱ εὑρισκόμενοι εἰς ἀπομεμακρυσμένα διαμερίσματα, ὡς οἷόν τε τάχιον μετὰ τοῦτο.

Κατὰ τὸ 20ον ἄρθρον συμφώνως πρὸς τὰς Συμμαχικὰς διαταγάς, θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Συμμάχων ἡ μεταφορὰ τῶν ὅπλων τοῦ ἀποστρατευθέντος στρατοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 5ον.

Κατὰ τὸ 21ον ἄρθρον, Συμμαχικοὶ ἀντιπρόσωποι θὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὸ Τουρκικὸν ὑπουργεῖον τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμμαχικῶν συμφερόντων.

Κατὰ τὸ 22ον ἄρθρον, οἱ Τοῦρκοι αἰχμάλωτοι θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Συμμάχων καὶ θὰ ἀπολυθῶσι τοῦρκοι πολῖται καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ὑπερβάντες τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν.

Κατὰ τὸ 23ον ἄρθρον, ἡ Τουρκία μετὰ τῶν Κεντρικῶν Δυνάμεων.

Κατὰ τὸ 24ον, ἐν περιπτώσει ταραχῶν εἰς τὰ ἐξ Ἀρμενικὰ Βιλαέτια οἱ Σύμμαχοι ἐπιφυλάττουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβωσιν οἱαδήποτε τούτων.

Ἡ σημασία τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἡ τύχη τῆς Τουρκίας.

Ὁ Ρέουτερ πληροφορεῖται ὅτι οἱ ὅροι τῆς Τουρκικῆς ἀνακωχῆς ἀποτελοῦσι πλήρη καὶ ἄνευ ὅρων παράδοσιν καθιστάντες δυνατὴν τὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν οἱασδήποτε θέσεως ἤθελον.

Αἱ ἑδαφικαὶ ἀναδιαρρυθμίσεις ἀφίενται εἰς τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης, οἱαδήποτε δὲ εἰσήγησις περὶ Τουρκικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῶν ἐλευθερωθέντων λαῶν θὰ ἐθεωρεῖτο μετὰ μεγίστης δυσμενείας.

Ἡ ἀνακωχὴ κέκτηται ὑπέρμετρον ἀξίαν ἀπὸ ἀπόψεως ἐξακολουθήσεως τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς Ρωσικῆς καὶ Ρουμανικῆς καταστάσεως.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀνάστασις ἐθνῶν.

Διὰ Κοπεναγῆς ἐκ Βιέννης: Προεκηρύχθη ἐν Πράγᾳ (τῆς Βοημίας) Τσεχοσλαυικὸν Κράτος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀσκεῖ ἔλεγχον στρατιωτικῶς τὸ Τσεχοσλαυικὸν ἐθνικὸν συμβούλιον.

Τὸ Γερμανοαυστριακὸν ἐθνικὸν συμβούλιον ἀπέστειλε πρὸς τὸν Δρα Οὐίλσων διακοίνωσιν γνωστοποιοῦσαν τὴν Ἵδρυσιν Γερμανοαυστριακοῦ κράτους ἀξιοῦντος πᾶν αὐστριακὸν ἔδαφος, ὅπου ἐπικρατοῦσιν οἱ Γερμανοί, συμπεριλαμβανομένης τῆς Μοραυίας καὶ τῆς Σιλεσίας καὶ ζητοῦν τὴν παραδοχήν του εἰς τὰς διαπραγματεύσεις, ἀνεπιφυλάκτως δὲ παραδεχόμενον τὰς ἀρχὰς τοῦ Οὐίλσων καὶ ἀναγνωρίζον τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Τσεχοσλαύων καὶ τῶν Τσεχοσλαύων ποιούμενον δὲ ἐκκλησιν εἰς τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοαποφάσεως καὶ ζητοῦν ἄμεσον ἀνακωχήν.

Ὁ Καρολὶν (ἀνωθεν τῆς ὑπογραφῆς) «Πρόεδρος τοῦ Οὐγγρικοῦ ἐθνικοῦ Συμβουλίου» ἐτηλεγράφησε πρὸς τὴν Βερολιναίαν «Ἡμερησίαν» ὡς ἑξῆς:

«Ἐπανάστασις ἐξερράγη ἐν Βουδαπέστῃ καὶ τὸ ἐθνικὸν συμβούλιον ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν· ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀστυνομία ἀνεγνώρισαν πλήρως τὸ Συμβούλιον καὶ οἱ κάτοικοι πανηγυρίζουσιν».

—Ἐκ Ζυρίχης τηλεγραφοῦσιν εἰς Παρισίους:

Τὸ Βοσνιακὸν ἐθνικὸν Συμβούλιον συνελθὸν ἐν Σεραγέβῳ τῇ 18)31 Ὀκτωβρίου προεκήρυξε συγχώνευσιν τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Σερβίας. Τὰ πλήθη ἀπηλευθέρωσαν τοὺς δεσμώτας διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀρχιδουκὸς Φραγκίσκου Φερδινάνδου (ὁ κύριος δράστης τοῦ φόνου τούτου Πρίντσιπ ἀπέθανε πρὸ μηνῶν).

—Ἐκ Κοπεναγῆς: «Ἡ Βερολίνειος Ἡμερησία» ἀναγγέλλει μεγάλας διαδηλώσεις ἐν Βουδαπέστῃ καὶ ἐν Βιέννῃ. Τὰ πλήθη ἐν Βιέννῃ ἐκραύγαζον «Κάτω οἱ Ἀψβοῦργοι». Ὁ στρατὸς διατελεῖ ἐν πλήρει διαδηλώσει καὶ προσωρινὸν Συμβούλιον στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν ἐγκαθιδρύθη. Ἐν Βουδαπέστῃ ἀπανασταικὰ στρατεύματα ζητοῦσιν ὅπως κυβερνᾷ τὴν ὅλην πόλιν δημοκρατικὴ κυβέρνησις.

Ἡ Συμμαχικὴ συνδιάσκεψις

Ἡ ἐν Παρισίοις Συμμαχικὴ Συνδιάσκεψις διὰ τοὺς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς πρὸς τοὺς ἐμπολέμους ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Κλεμανσὼ, Λόϋδ-Τζώρτζ, Βάλφουρ, Φός, Πετσίν, Χαϊγκ, Μίλνερ καὶ Χάουζ.

Διὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Κάϊζερ.

Ἐπισήμως ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Σαΐδεμαν, ὑπουργὸς (Σοσιαλιστὴς) διεβίβασεν ὑπόμνημα πρὸς τὸν Καγκελλάριον τονίζον τὴν ἀνάγκην τῆς παραιτήσεως τοῦ Αὐτοκράτορος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸς διατήρησιν τῆς ἑνότητος τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας πλεῖσται τῶν μερίδων τοῦ Ράϊνσταγ ἐναντιοῦνται τώρα εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ Κάϊζερ, ἀσοσιαλισταὶ δέ τινες διαμαρτύρονται κατὰ τῆς αἰτήσεως τοῦ Σαΐδεμαν.

Ἀνακωχὴ Αὐστρουγγαρίας.

Ὁ Λόϋδ—Τζώρτζ ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐκ Παρισίων ὅτι ἠγγέλθη ὅτι ἡ Αὐστρουγγαρία, τὸ τελευταῖον στήριγμα τῆς Γερμανίας, ἀπηλλάγη τοῦ πολέμου. Ὁ Ἰταλὸς στρατάρχης Διάτζ ὑπέγραψε τὴν ἀνακωχὴν τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς καὶ τίθεται αὐτὴ εἰς ἐνέργειαν τὴν 3 ὥραν τῆς Δευτέρας.

Λάφυρα τῶν Συμμάχων.

Ἀπὸ τῆς 2)15 Ἰουλίου οἱ Σύμμαχοι συνέλαβον αἰχμαλώτους: 7,990 ἐκυρίευσαν 6,217 τηλέβολα, 38,622 πολυβόλα καὶ 3907 ὅλμους.

